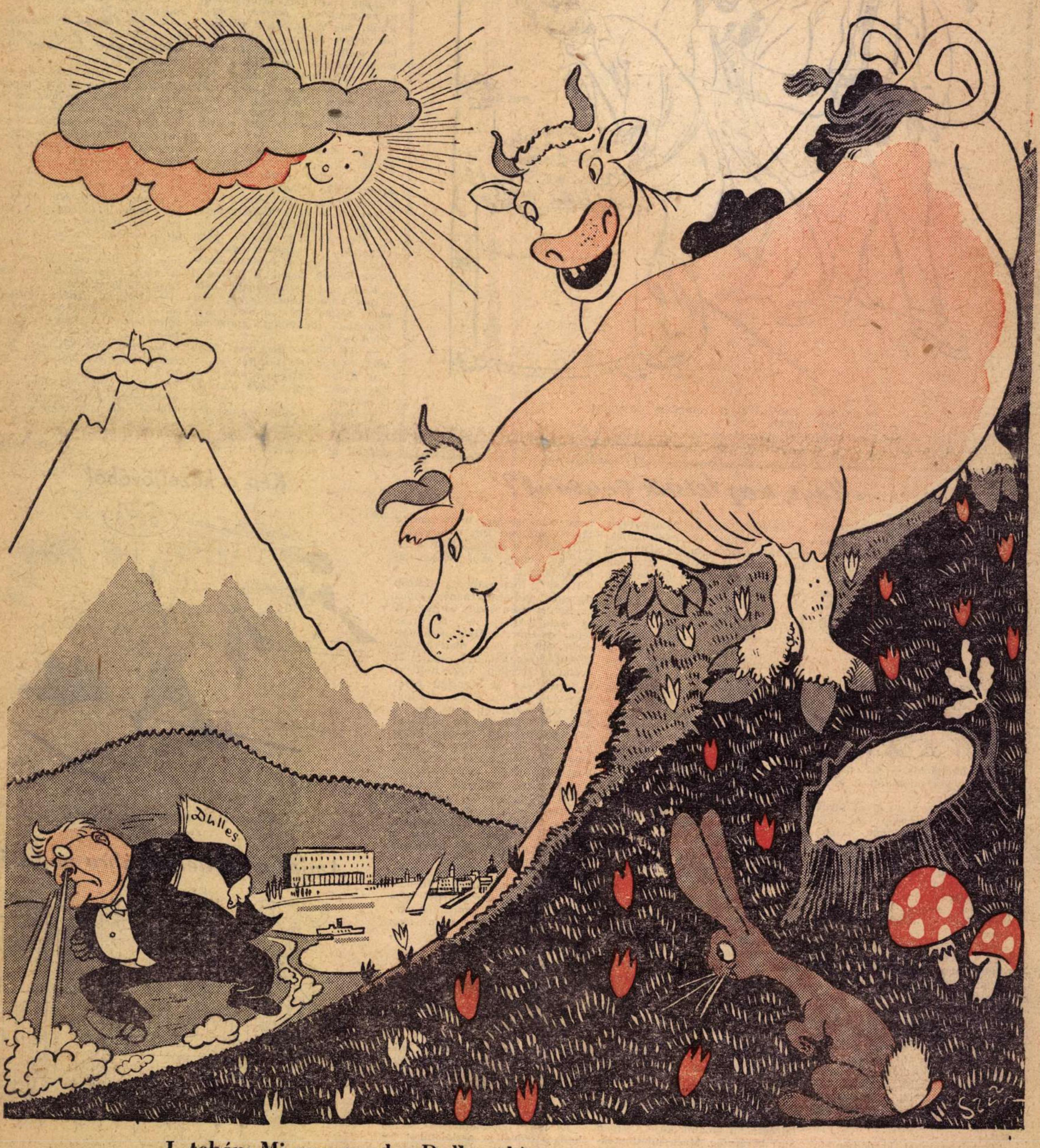
X. évfolyam 20. szám
1954 május 13.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

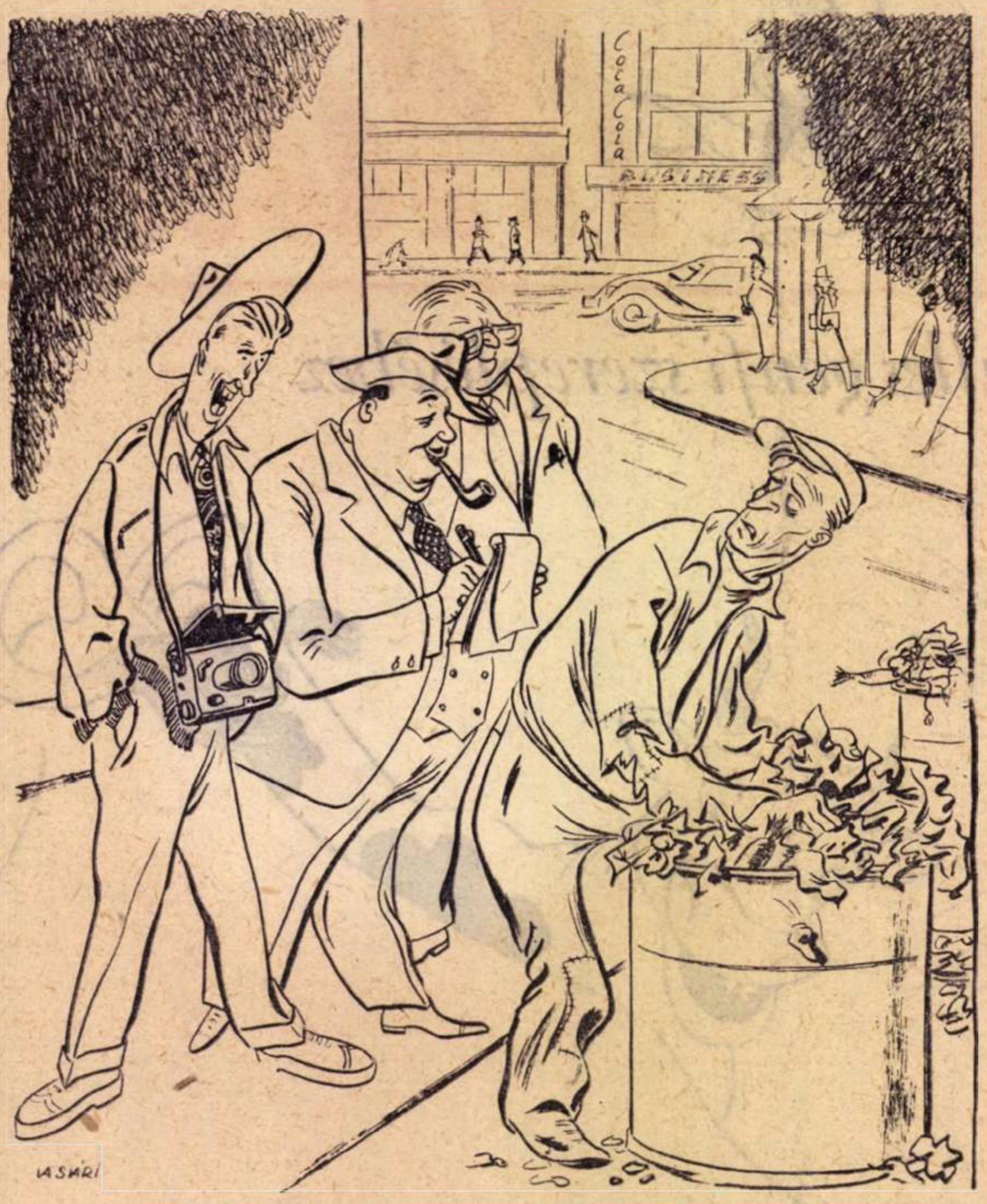
Illusztráció Dulles genfi szerepléséhez

I. tehén: Mi van ezzel a Dullessal?

II. tehén: Nem láttál még megvadult bikát? Mindent vörösnek lát…!

Hogyan készül a munkanélküli statisztika Amerikában

— Maga mióta guberál itt a szemétben, barátom?
— Már vagy 3 órája...
— Igen? Akkor maga csak részleges munkanélküli.

Üzemzavar

Mozit kapott a falu. Öles plakátok hirdették az egy szál utcán három helyen is, hogy vasárnap délután négy órakor ünnepélyesen megnyitják, utána megtartják az első előadást, hat órakor a másodikat és ezentúl minden vasárnap kétszer filmelőadáson szórakozhat, ha akar, a falu népe.

Vasárnap délután a földművesszövetkezet italboltja már érezte az új szórakozóhely megjelenésének hatását. A billiárdasztalnál alig egy-két legényember lézengett s a pult körül se álldogáltak többen. A legények a lányokat követve mind ott tolongtak a volt ispánlakás átalakított folyosóján. S ahogy kinek-kinek a kiszemeltje az anyjával, öccsével megjelent, úgy ment oda a pénztárhoz jegyet váltani s ült be a lány mellé a két szobából csinált mozihelyiségbe. De ültek ott benn idősebbek is. Nem egy matuzsálemi kort megért öreget hozott ide a kiváncsiság, aki még sose látott mozit. Gyerek meg annyi volt, mint az égen a csillag.

Négy órára hát megtelt a mozihelyiség dugig.

Négy órakor Bozó Balázs, a tanácselnök néhány keresetlen szóval melegen üdvözölte a megjelenteket — de a járásszékhelyről jött mozigépésznek ez az idő is elegendő volt ahhoz, hogy megtalálja a titkárt, aki az egyik, még nyitott ajtóban álldogálva figyelt befelé a beszédre. A titkár maga is fiatalember volt, ő már a fővárosban is élt, hát meg tudta érteni a mozigépész lóhalálban odasúgott szavainak jelentőségét.

— Te Gábor! Baj van! Nem látok itt egyetlen tűzoltót se!

A titkár egészen kifordult az ajtón, amit aztán maga után be is csukott.

— Pedig minden vasárnapra már előre beosztottunk valakit. Gondolhatod, hogy az első előadásról se feledkeztünk meg.

— Anélkül én nem kezdhetem az előadást, azt te is tudod. A szabály az, hogy a tűz- és rendbiztonsági közegnek mindig jelen kell lenni az előadáson. Hiszen itt még egészen szokatlan dolog a mozi!

Befejezvén beszédét, kijött Bozó Balázs is.

— Kezdhetjük! — mondta még mindig az ünnepélyesség felindult állapotában.

— Igen ám, de... — fogott a magyarázkodásba a titkár s már az a néhány gondolkodóban lévő asszony, lány, ember is idefigyelt, aki még itt a folyosón lézengett. Odabent pedig tapsolni kezdett a közönség.

Az elnök izgatottan bontogatott egy papircetlit.

— Felírtam én a beosztást... itt van nálam... Nézzük csak!... Nyerges Anti!... Annak kéne először itt lenni.

Nyerges Anti, az önkéntes tűzoltók e jeles tagja azonban nem volt sehol. Se bent, se kint a folyosón, se kívül az utcán. Az előadást őnélküle pedig elkezdeni nem lehet. Odabent a legények hangosabbja már fel-felkurjantott, hogy: „Ez aztán jól kezdődik!“... „Nem indul a gép!“... „Mindjárt az elején üzemzavar van!“... A gépész önérzetesen indult befelé, hogy felvilágosítsa a tömeget, mert a végén még őt hibáztatva oszolnak széjjel.

Fél öt is elmult már, mire a folyosón felkongott Nyerges Anti csizmája. Az elnök és a titkár egyszerre estek neki:

— Hol a fenébe kujtorogtál?... Négy előtt már itt kellett volna lenned!... Rád vár az egész falu!...

Nyerges Anti feszesre húzott egyenruhájában zavartan pislogott.

— Nem jöhettem! Nem tudtam előbb jönni! Az asszony a kislánnyal már fél négykor idejött — nekem kellett megfejni a teheneket!...

Szüts László

„Ugye, meg tetszik engedni?“

Tegnap este végre Jucikával voltam. Jucika húszéves, a haja olyan szinű, mint a porított tojás és én szeretem őt. Ezt éppen tegnap akartam vele közölni.

Minden jól indult. Jucika szebb volt, mint a sokévi átlag és ahogy üdén és bájosan ott ült mellettem a „Kutyatej-eszpresszó”

zenés szalonjában — szívem párosversenyben muzsikált a tánczenekarral.

Megfogtam a kezét, ő 45 fokos szögben hozzámhajolt és akik így elnéztek bennünket, aligha gondolták, hogy az üzemi szük keresztmetszetek felszámolásáról beszélgetünk. „Ugy-e, milyen jó így kettesben?“ — kérdeztem. „Olyan ez a kis asztal, mint Robinson szigete a végtelen óceánban!“ — lehelte ő ábrándosan.

Ugy éreztem, itt a pillanat, hogy szívemet kitárjam. Ám megelőzött a főpincér, aki néhány tálcát és két vendéget egyensulyozva kivált a ködből és így szólt: „Ugye, meg tetszik engedni?“ Ezzel a két idegent megfelelő érvekkel és két székkel alátámasztva asztalunkhoz préselte. Kétségbeesetten tiltakoztam, de a zene egy argentin tangóba kezdett és pusztába kiáltó szavaimat elnyelte a rumbatök. Robinson szigetén megjelent két fekete, amelyet később számos rum is követett.

Asztaltársainkat kezdetben feszélyezte, hogy karunk-lábunk összeér. A harmadik rum után azonban felengedtek és ekkor az is kiderült, hogy az egyiket Ferinek, a másikat Gézának hívják. Bimbózó barátságunkat már csak technikai akadályok zavarták meg imitt-amott. Ha én például meg akartam simogatni Jucika kezét, akkor át kellett nyúlnom a Feri hóna alatt és amikor Juci szerelmesen rámmosolygott, Géza megpödörte bajuszkáját és visszakacsintott. Később a társalgás is megindult: Géza Jucikának udvarolt, én pedig Ferivel kitöltöttem a totó-szelvényt. Gézának közben nagyon megtetszett Jucika, amire úgy jöttem rá, hogy az asztal alatt jó negyedóráig nyomkodta térdével a lábamat.

Éjfél felé — éppen a „Mit visz a kis hajó?“ cimű társasjátékot játszottuk — Feri felordított:

„Nini, a Sáriék!“ Két nő és ugyanannyi férfi jelent meg, akiket Gézáék magyaros vendégszeretettel invitáltak az asztalunkhoz. Sári mindenkit megcsókolt — mint utóbb kiderült, azért, mert engem a Géza öccsének nézett, Juciról viszont azt hitte, hogy a Feri felesége. Sári férje, Elemér barátságos barackot nyomott a fejemre és tudtomra adta, miszerint szakasztott olyan vagyok, mint szegény megboldogult Károly bácsi volt a világháború idején, csak a füleim kisebbek. Uj vendégeink egy darabig féllábon álldogáltak, majd törökülésben letelepedtek az asztal és a mi lábaink közé. Csupán Sári barátnője, Maca jutott székhez, amikor egy meggondolatlan pillanatomban eltüntem egy percre. Ettől kezdve álltam, igaz, hogy nem sokáig, mert amikor Maca sógornője, Piri is megérkezett, nekem a zongora alatt jelöltek ki helyet, ahol erősen lehangolódtam.

Hajnalig már csak egy idősebb házaspár, két szabadnapos kalauz és egy teljesen süket öregúr ült az asztalunkhoz, de őket már senki se ismerte. Helyzetem válságos volt, egyrészt, mert böktek a zongorapedálok, másrészt, mert Jucikától végkép elszakított a balsors. Csak az nyujtott némi vigaszt, hogy a többi asztalnál sem volt rózsásabb a helyzet. A szomszéd kétszemélyes asztalnál kuporgó tizenkét vendég közül mindössze három ismerte egymást, azonban ezekről is kiderült, hogy ők a közeli vállalat könyvelési osztálya, amelynek tagjai a túlóra megszüntetése miatt itt készítik el a negyedévi mérleget. Később megjelent a vállalatvezető is, mire a beosztottak, hogy a látszatot megőrizzék, hangosan nótázni kezdtek.

Az éjszaka lassan elmult és én nem tudtam megmondani Jucikának, hogy szeretem. Végső kétségbeesésemben elhatároztam, hogy ma levélben írom meg neki.

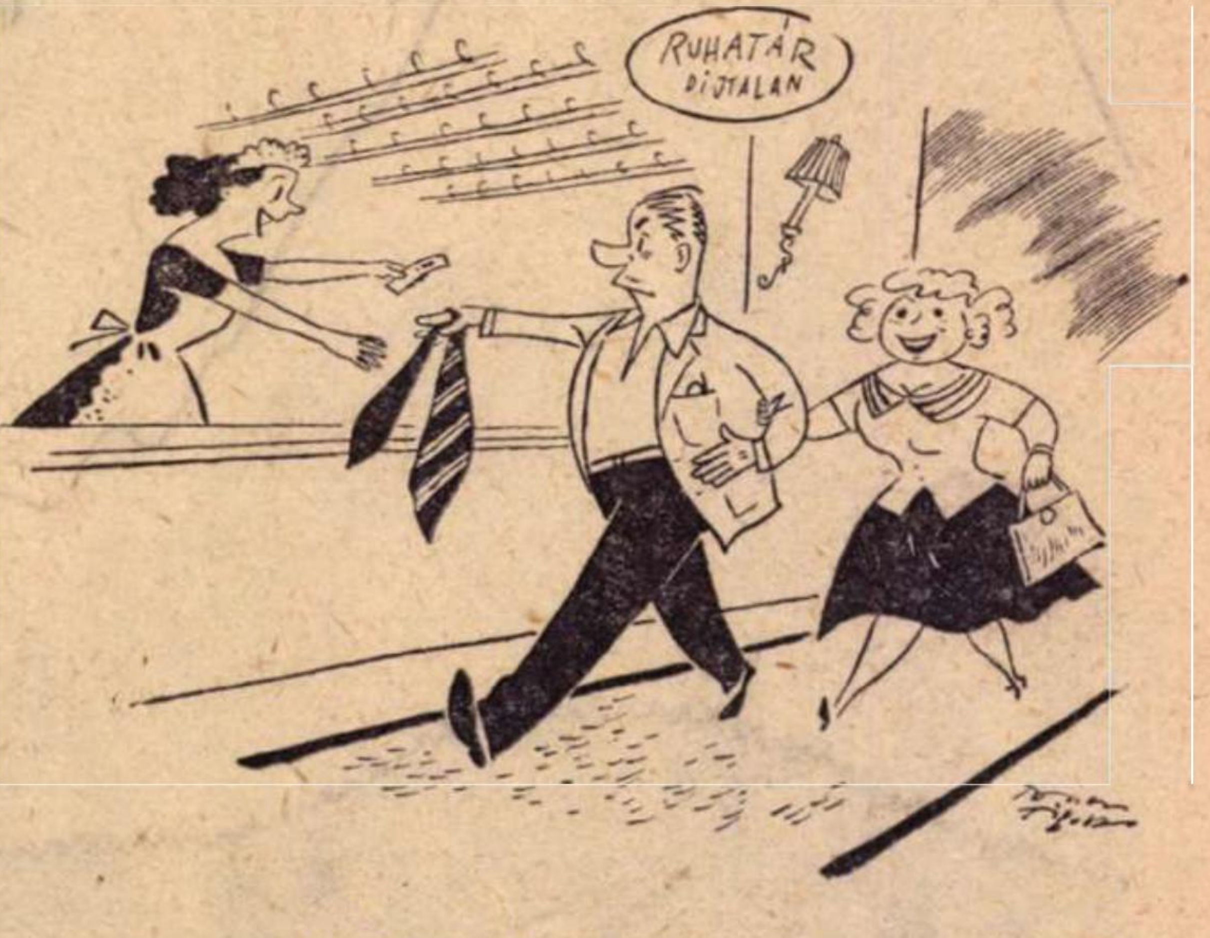

Beültem egy kedves budai cukrászdába, elővettem a töltőtollamat és a szívem megtelt gyengéd érzésekkel. Ebben a pillanatban felharsant egy hang: „Ugye, meg tetszik engedni?“

És mire felocsudhattam volna, hangos szóval az asztalomhoz telepedett egy női röplabdacsapat...

Németh Zoltán

Kép a közeljövőből

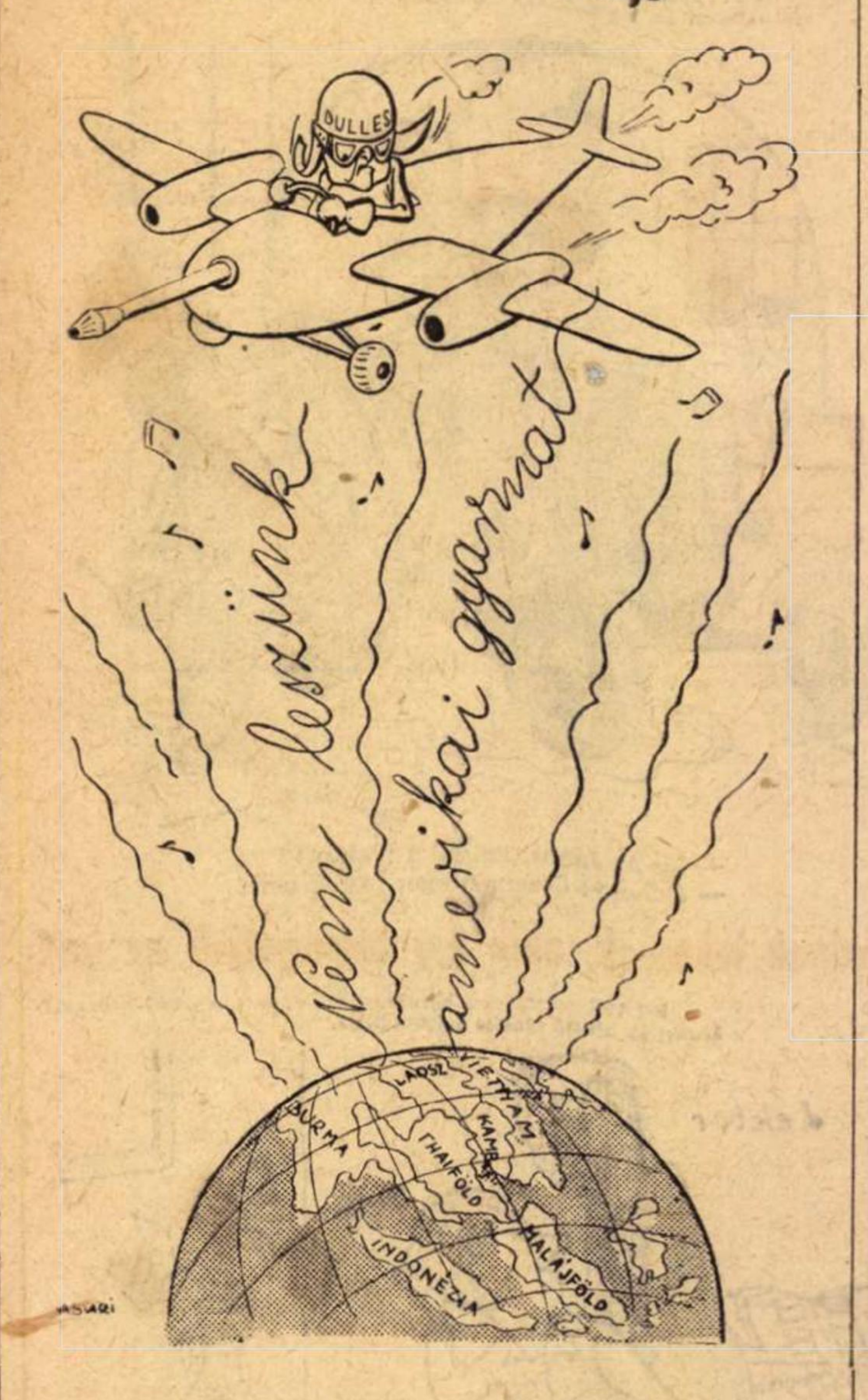
Ruhatárosnő: Kikészitsem, kérem?

Amint a mellékelt ábra mutatja

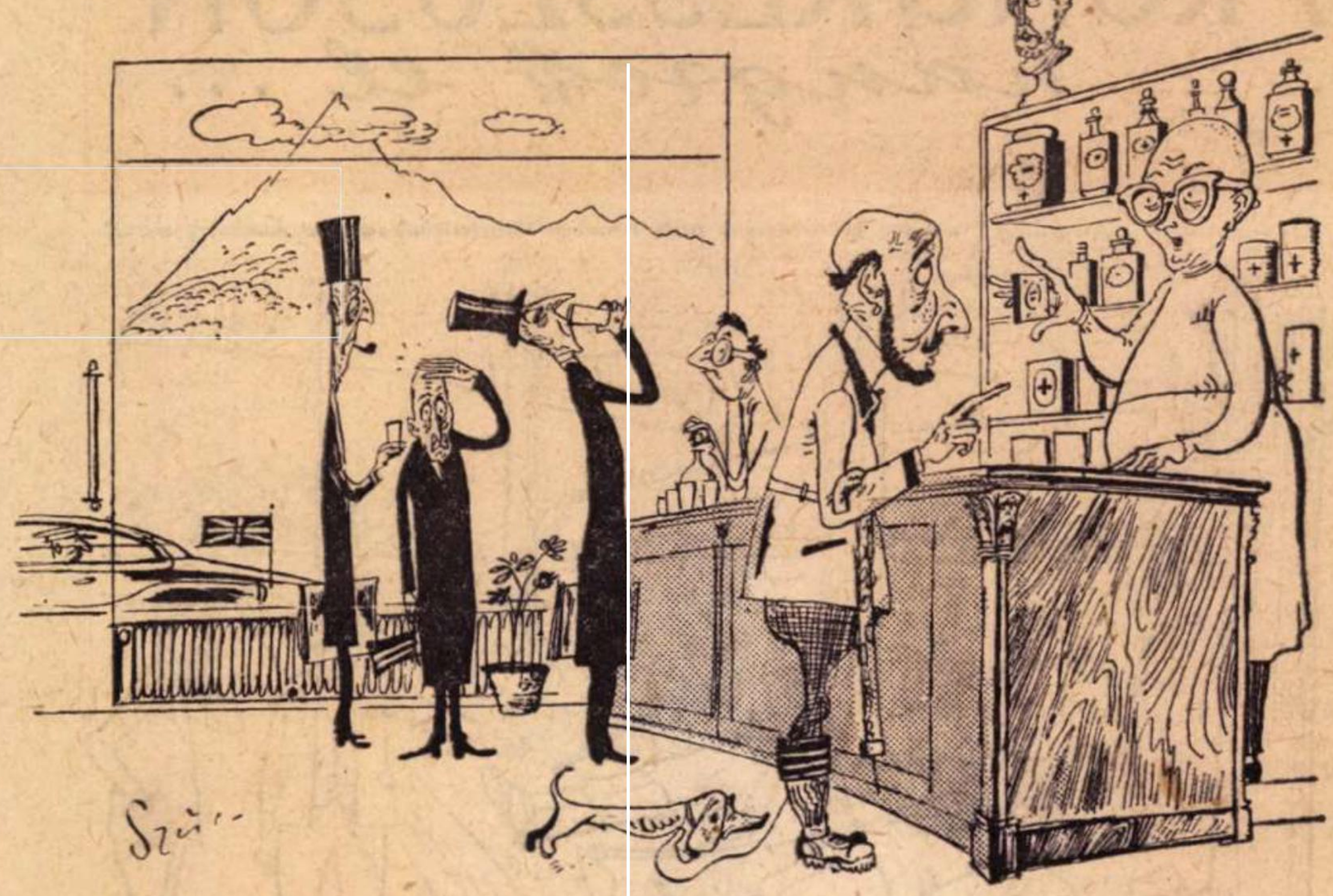

— Apjuk, tán mégis kapálni kéne...

Az „érdekszférák" zenéje

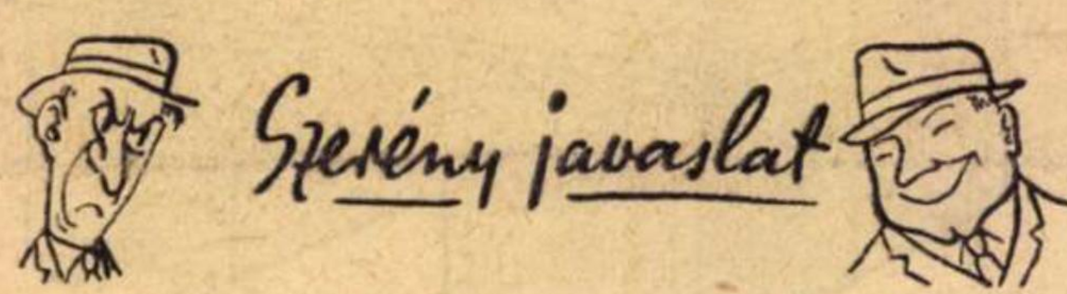

Egy svájci patikában

— És jó erős ez fejfájás ellen?
— De mennyire! Az angol küldött urak is mindig ezt kérik, ha Dulles valahol beszél.

Szerény javaslat

Unalmasak és fantáziátlanok vagyunk, emberek! Néha tizenöt-húsz percet ülünk egymás mellett az autobuszon szótlanul, bambán és kukán bámulgatjuk egymást, igyekszünk a lehető legfesztelenebbül viselkedni, elfojtunk minden egészséges gondolatot, vidám eszmecserék, nevetgélések helyett merevek vagyunk, mint a vasszög.

Éljünk a lehetőségekkel; forduljon mindenki ismeretlen szomszédjához: „Kiss Péter, Nagy Pál vagyok, kedvenc ételem a tojásosgaluska, salátával", és nyujtsa oda a két kezét, a szembenülő pedig máris egy huncut mosollyal cselezgessen a kezével — kezdődhet a pirospacsi. Egy cimbora ezalatt jó hangosan mondja el, hogy osztja be a fizetését, apák vegyék elő a fényképet Pistikéről, járjon kézről kézre, mialatt a papa örömmámorban úszik. Ha valaki fütyülni szeretne, fütyüljön: operaáriát, magyar nótát és népdalokat. Boccaccio korában udvariatlanságszámba ment, ha a lovag nem vallott azon nyomban szerelmet egy szemrevaló ifjú hölgynek, amikor megpillantotta. Nálunk jelenleg a helyzet az, ha egy férfiú nem éppen érzéketlenül figyeli egy nő vonalait, ezt kétségbeejtő szemérmesen teszi, s ha a fixirozott fél felelősségrevonóan odadob egy rendreutasító pillantást, a másik azonnal megriadva merül bele az ujságjába: itt is reformokra van szükség. A mi vérmérsékletünk megengedi azt, ha a férfi meglát egy helyes fehérnépet, s tetszik neki, gondolkodás nélkül kacsintson rá. Ez a fehérnépnek is jó, nekünk is jó, hát akkor miért ne?

Énekeljünk! Valaki hozzon magával mindig hangvillát, adja meg a hangot és rajta: a kalauz énekelje a szólót, az utazóközönség pedig a refrént: „zime-zum, zime-zum, recefice bum, bum, bum".

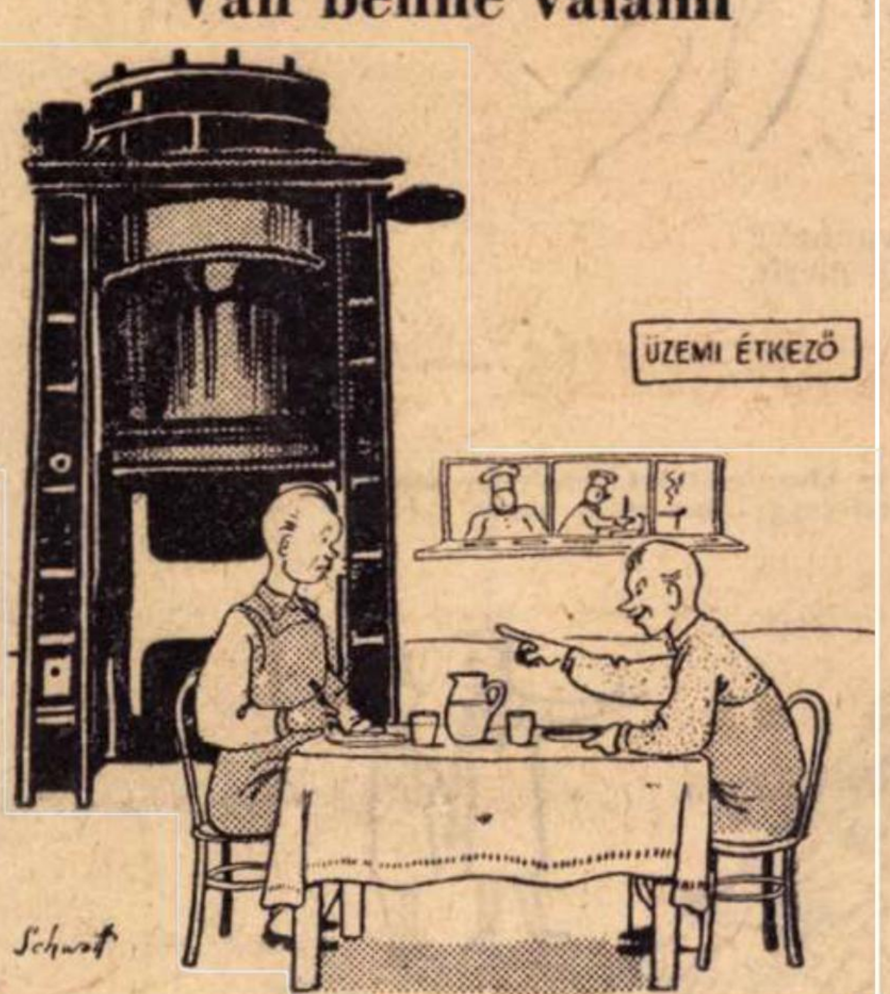
Esetleg szavalni is lehetne. Ha valakinek valami bánata van, elő vele, papucshős férjek legalább itt nyissátok ki a szátokat, jól hordjátok le az asszonyt, aki még a hagymát se tudja rendesen összevágni. Akinek viszket a lába, vegye le egész nyugodtan a cipőjét, és vakargassa meg a lábujját nem szégyen az.

Vigyünk magunkkal kavicsokat, amikkel lehet likázni, valaki álljon kézen, lélekmelengető a rögtönzött gúlagyakorlat is. Jól szórakoztat még a népi tánc, tigrisbukfenc és a fenékverőcske...

Hogy ez már túlzás? És az nem túlzás, hogy ülünk egymás mellett a villamoson, mintha megöltük volna egymás apját?

Csanádi Ákos

Van benne valami

— Minek ide ez a gőzkalapács?
— Hát mit gondolsz, kézierővel lehetne ilyen vékonyra klopfolni a rántott húst?

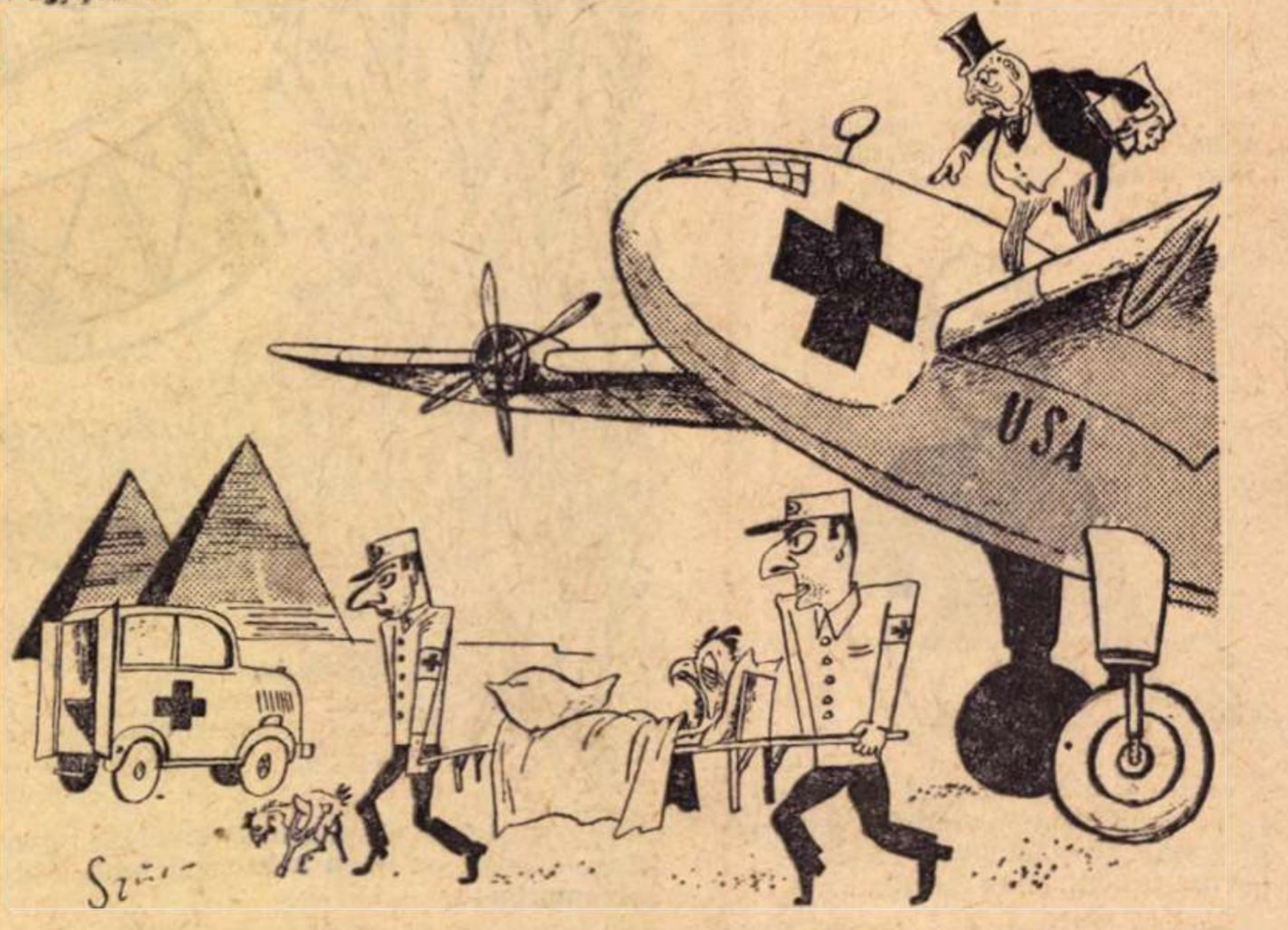
KÉT FORINT BESZÉLGET

— Tudod, hogy a takarékosság milyen fontos?
— Ezt én már betéve tudom!

USA-SEGÍTSÉG

Az „Al Ahram" című egyiptomi lap szerint „beteg és szánalmasan öreg baromfiakat" szállít az USA Egyiptomba.

— Helló fiúk, ne rázzátok nagyon, ennek élve kell eljutni a vásárcsarnokba!

A humor mesterei

Akik ugatnak

Irta: Mikszáth Kálmán

Egy írótársam ilyen cimű darabot ír a Nemzeti Szinháznak.

A darabnak már előlegesen is nagy híre van a színházi körökben. Jövőt jósolnak neki. Azt is tudják, hogy a legbájosabb művésznőnek van írva a főszerep. De legjobban az az excentrikus tulajdonsága szivárgott ki a megírandó darabnak, hogy kutyaugatás is lesz benne.

Egy ködös napon, midőn éppen az első felvonás utolsó jelenetét írja-faragja a szerző, egy töpörödött vén ember lép be szobájába s megáll a költő íróasztala előtt.

Az zavarodva tekint fel s kérdőleg veti rá szemeit.

— Mit akar? Ki maga?

— Én, kérem... már mint én...: — mondja halk, tompa hangon — senki, én nem vagyok senki.

— Nos, ha senki, mit akar hát?

— Én vagyok az az ember, kérem, aki a Nemzeti Színháznál ugatni szoktam. Én vagyok a darabokban a kutya.

— Igen, ön hát a kutya?

— Igenis, én vagyok — mondá akadozva, félénken és ősz haját piszkos kezével hátrasimította.

— Hát aztán?

— Mert úgy tudok ugatni, mint egy igazi kutya... mesterlegénykoromban tanultam... Az igazi kutyákat is elbolondítom vele... haragusznak is rám a Bodzafa-utcában.

— Csak folytassa.

— Azt hallottam, hogy az úr darabot ír, amelyben ugatás lesz.

— Igen, a második felvonás elején.

— Éppen abban a járatban vagyok... esedezni jöttem, mert azt hallottam, hogy az úr nagyon jószívű ember, arra akarom kérni... szegény feleségem betegen fekszik odahaza s még betevőnk sincs... azért jöttem, hogy nem lehetne-e minden felvonásba beszőni az ugatást.

— Nem illik be, barátom, a mesébe.

— Pedig azt hittem, azt gondoltam — mondá az öreg elszomorodva, — hogy az úr megkönyörül rajtam s kisegít minket a nyomorból.

— Mi haszon lenne magának a háromszori ugatásból?

— Az, hogy akkor három forintot kapok esténkint, mert minden felvonásban külön fizetnek az ugatásért.

Az író elgondolkozott egy darabig.

— Hát ahhoz mit szólna öreg, ha két kutya lenne a darabban, az egyik balról ugatna, a másik jobbról?

— Az lenne csak jó — vágott közbe az öreg nagy örömmel — mert a fiam is olyan kitanult kutya, mint én. Az lenne csak az igazi remek darab...

— No, hát ilyen darab lesz; menjen haza isten hírével s ugasson minél szebben és minél tovább.

Az öreg ember nagy hálálkodások között hagyta el a szobát, hol egész Kalifornia készült számára.

A KONGRESSZUSON hangzott el …

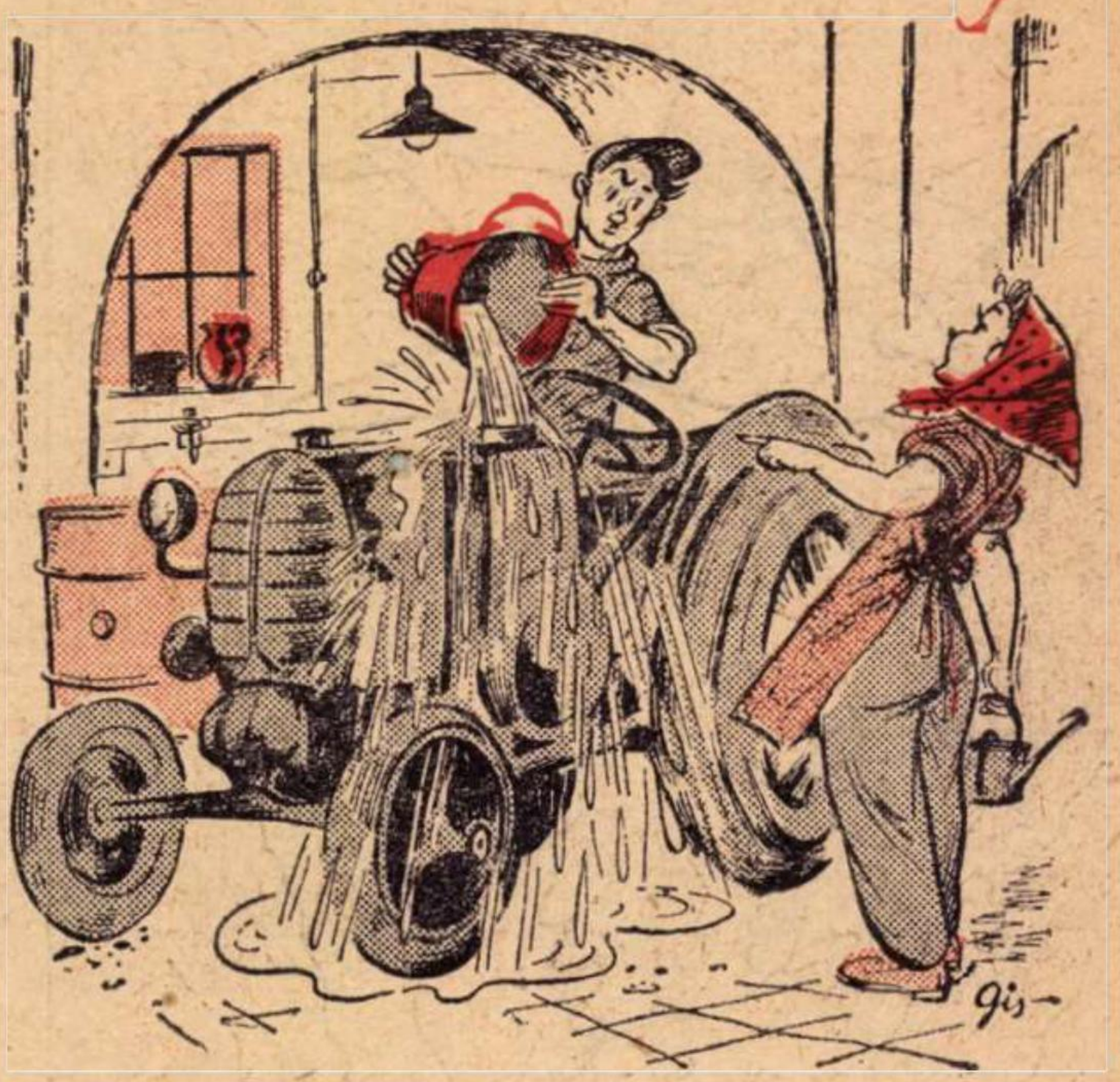
„Állami gazdaságaink nagy részében tűrhetetlenül rossz a munkafegyelem."

— Micsoda? Ezek még mindig itt vannak?
— Később jöttek! Rádolgoznak egy kicsit.

FÉLREÉRTÉS

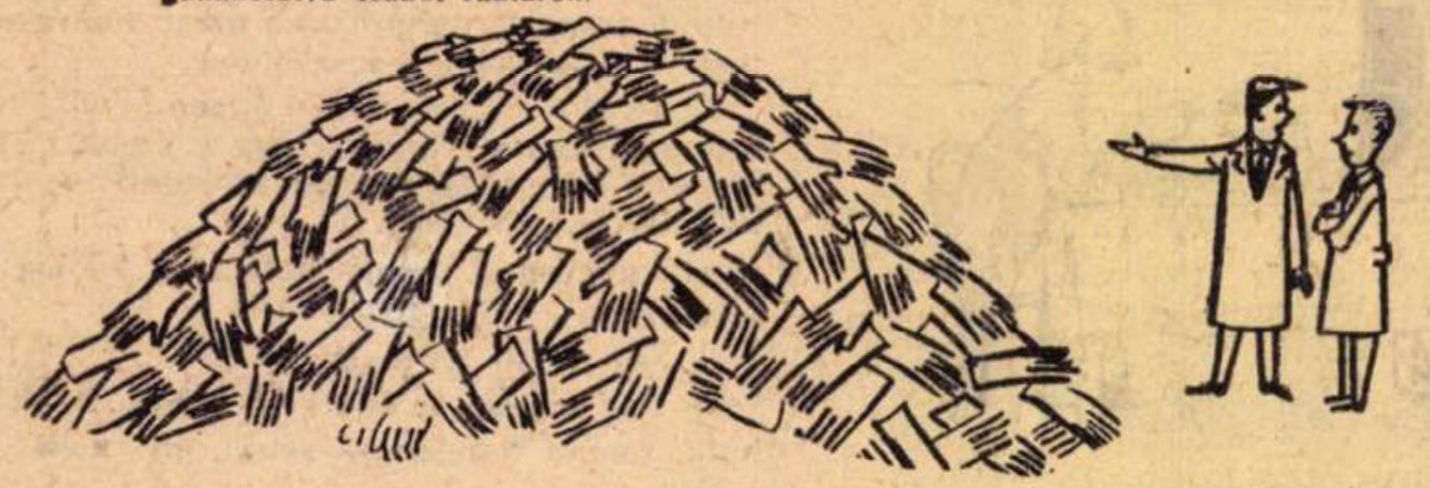
„...központi feladat: ... az állami tulajdon hathatós védelme a tékozlással és herdálással szemben ..."

— Mi az János, mosod a traktort?
— Dehogy! Üzemanyagot töltök bele!

FORGÓESZKÖZ – ÖNKÖLTSÉGCSÖKKENTÉS

„...egyes vállalatok gyakran szereztek be olyan cikkeket, amelyekre semmi szükségük nem volt." Így például a Finomszerelvénygyárban 9100 darab orvosi gumikesztyű feküdt raktáron.

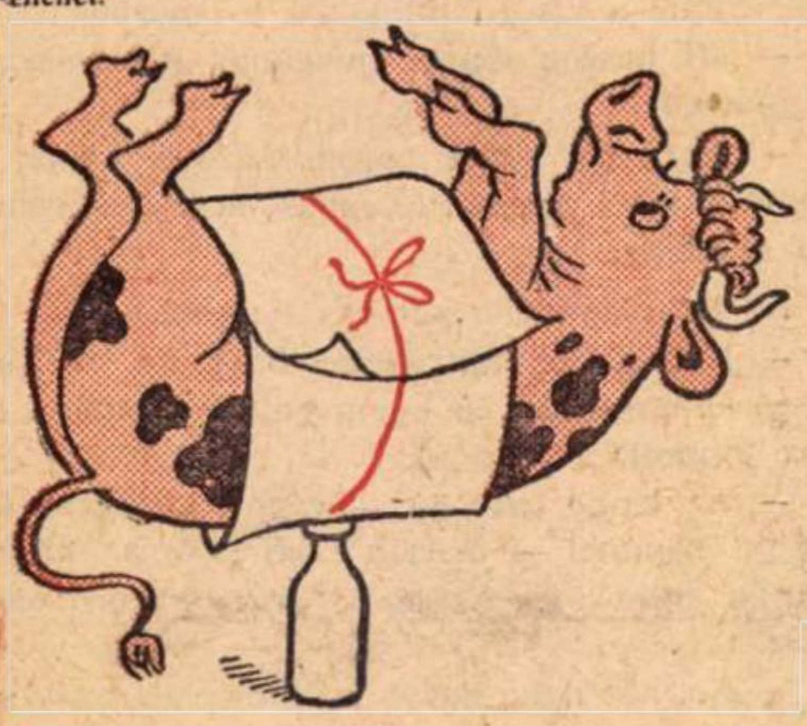
— Minek ennyi gumikesztyű?... Hiszen ez húsz évre elég!
— Dehogy elég!... Itt a raktárban két év alatt széjjelmegy...

A Vadásztölténygyárban 3000 tubus fogkrém és 1400 doboz grammofontű hever felhasználatlanul.

Reméljük, a gyárban nem így fognak önkritikát gyakorolni ...

„...a tanyavilágban a telepes rádiókhoz a parasztok csak akkor kapnak telepet, ha rádiót is vesznek. A paraszt azt mondja, hogy ha egy liter tejet akar venni, akkor meg kell vennie az egész tehenet."

Így képzeljük!

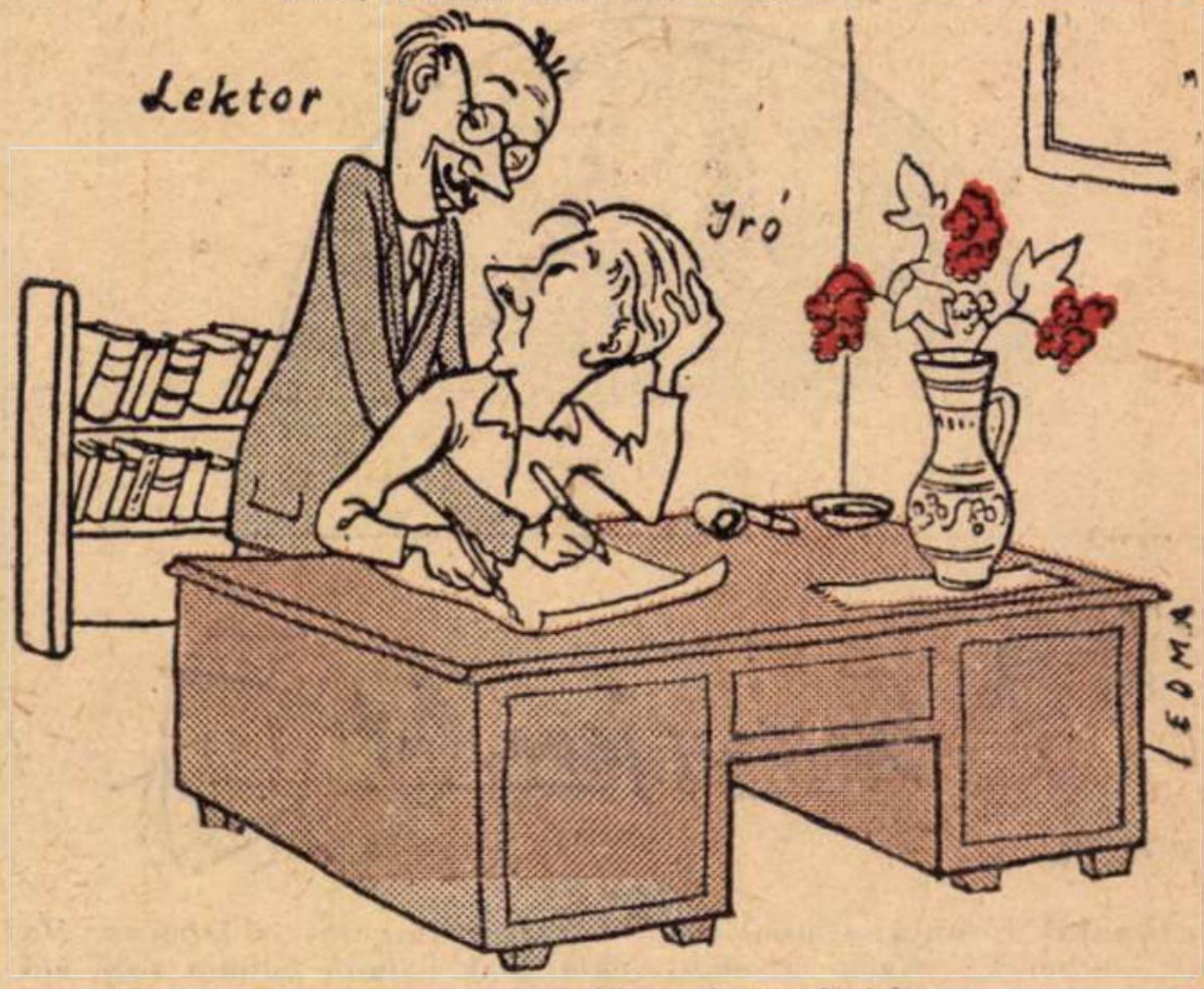
„...nem kell olyan önköltségcsökkentés, amely abban nyilvánul meg, hogy a kabát ujja a könyökig ér!"

— Ezzel a módszerrel 30 százalékos önköltségcsökkentést értem el, ezenfelül a kabát örökké tart, — mert nem lehet hordani...

Akadnak lektorok, akik így támogatják az írót

„Fel kell számolni a bürokratikus, vagy túlközvetlen beavatkozást az alkotó munka folyamatába."

— Megengedi mester, hogy a hóna alá nyuljak?

„Erélyes" intézkedés

„...elengedhetetlenül szükséges ... a bürokratikus módszerek határozott felszámolása ..."

...Közhírré tétetik, hogy amelyik gyom 48 órán belül önmagát ki nem írtja, az ellen a községi tanács által újabb határozat tétetik folyamatba...

Munkában a kutatók...

„Sok és jogos panasz hangzik el amiatt, hogy tudósaink túl vannak terhelve bürokratikus, adminisztratív munkával."

— Micsoda kutatók maguk, már harmadik napja nem találják azt a vacak dossziét!

Óvatosság

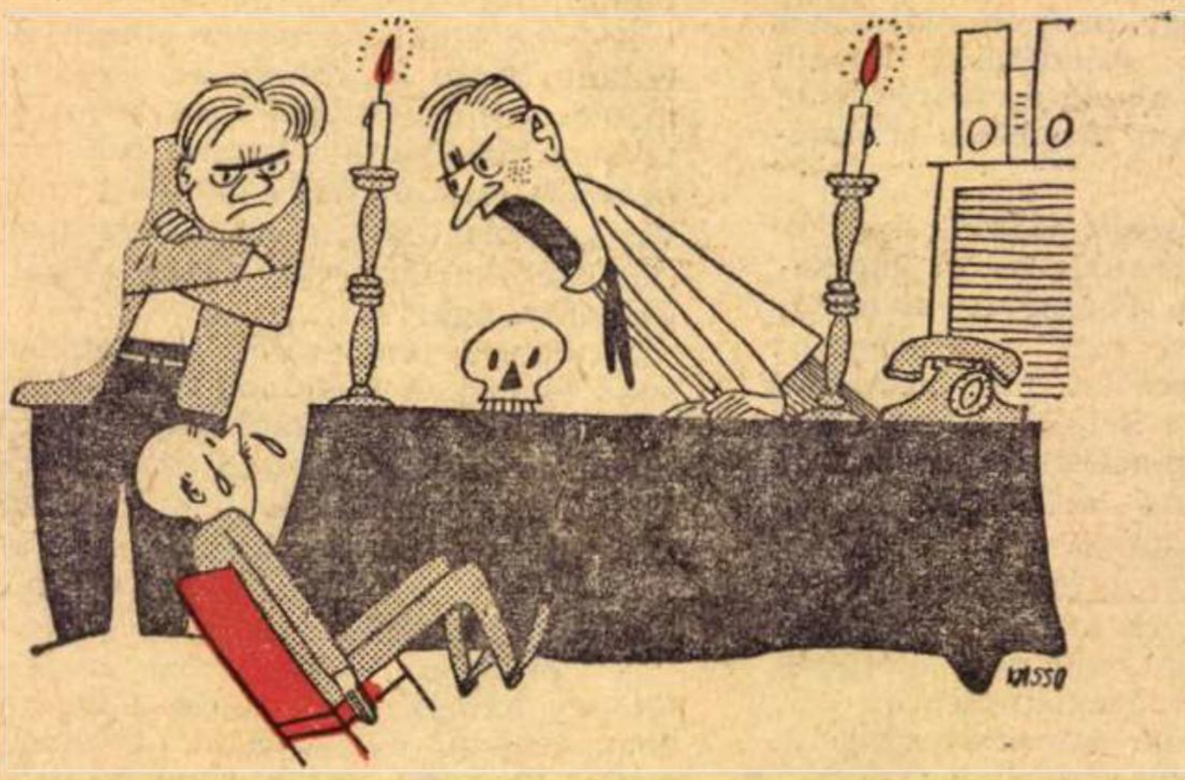
„... egyes gazdaságok igazgatóinak sokszor a legkisebb kérdésekben is Budapestről kell utasítást kérniök..."

— Hová siet Kovács kartárs?
— Elszaladt egy süldő...
— Várjon, Kovács kartárs! Előbb meg kell kérdezni a minisztériumtól, hogy mi a teendő...

Így nem szabad káderezni!

„A... bejelentések... és régi önéletrajzok alapján történő döntések a káderek beállításáról... sok kárt okoztak..."

— Micsoda? A maga nénikéje külföldön van eltemetve és maga akar nálunk hivatalsegéd lenni!

Ezen is segíteni kell

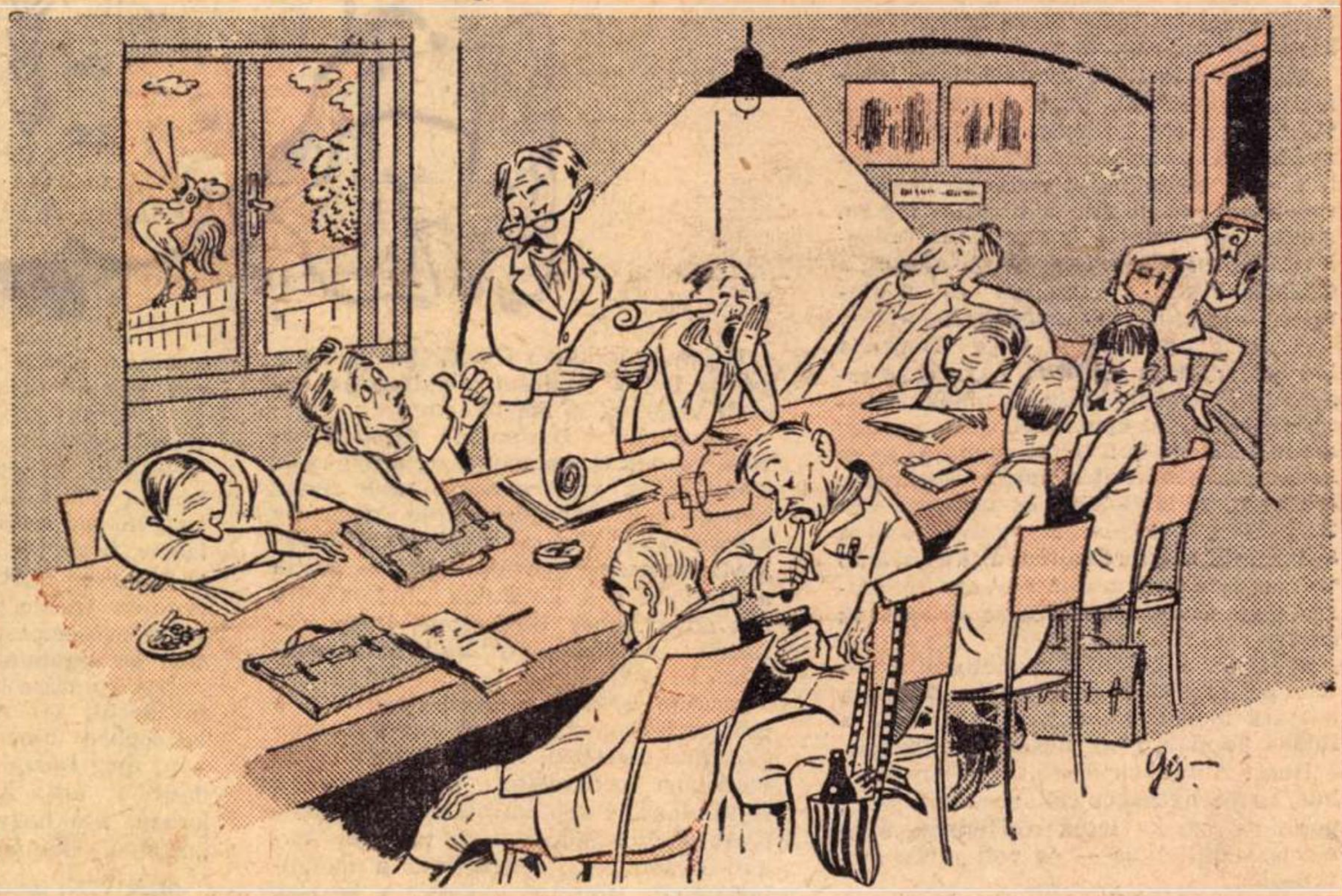
„Az árakat... csak akkor lehet leszállítani, ha előzőleg nőtt a termelékenység és csökkent az önköltség."

— Miért rakták ezt a csavart az ékszerbolt kirakatába?
— Olyan nagy önköltséggel készült, hogy idevaló.

HAJNALI ÜLÉSEN

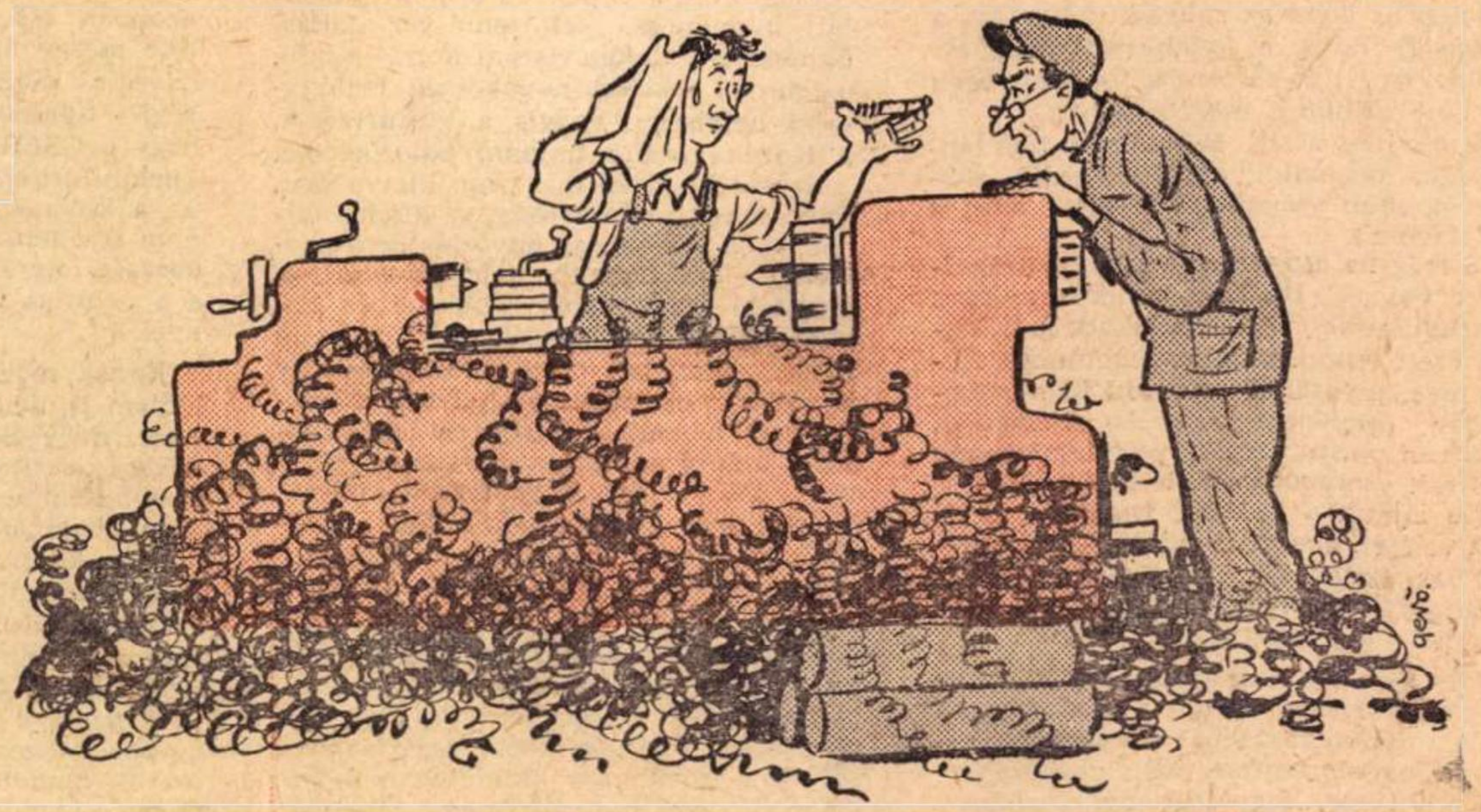
„A végtelenségbe menő és egymást követő ülések és tanácskozások azt eredményezik, hogy a vezetés és a vezetők gyakran elszakadnak az élettől..."

— Te János, meddig tart még az ülés? Hiszen már kukorékol a kakas?
— Hát nem bánom, akkor térjünk át a napirend második pontjára.

Indokolatlan kérkedés.

„Az anyag pocsékolása a tervezésnél, a szerkesztésnél kezdődik, s folytatódik a gyártási folyamatnál..."

— Van neked arról fogalmad, hogy milyen nagy munka egy ekkora darab acélból ilyen kis tengelyt esztergálni?

URBÁN ERNŐ: Karolina és a pálmaág

A CSERNEVÁL, vagyis a Cserebogárgyűjtő Nemzeti Vállalat még fiatal, ám jövőjét tekintve szerfölött tág perspektívával kecsegtető intézmény. Legalább is ezt szokta róla mondani kigondolója s egyben a cserebogárgyűjtés elsőszámú élharcosa: Bimbula Károly kartárs, akit Ökrösd nagyközség mint szakképzett tyúktenyésztőt és született organizátort tart számon. E számontartás mindenképpen jogos, legfeljebb azt kell még hozzátenni az esetleges félreértések elkerülése végett, hogy kezdetben vala a tyúktenyésztés, amikor is az akkor még ifjú és könnyen lelkesedő Bimbula Károly egyízben két darab harcias leghornkakassal tért vissza a budapesti mezőgazdasági kiállításról s búcsút mondva eredeti hivatásának, az útmesterségnek, végkép a parlagi- és a leghorn-fajta pároztatására adta a fejét. E pároztatás olyan sikerrel járt, hogy sajátmagának is párt szerzett általa Bimbuláné, született Pupp Karolina személyében, aki a járás egyik közismert toll- és baromfikereskedőjének, Pupp Alajosnak volt nem annyira szép, mint inkább erkölcsös és kellő hozománnyal rendelkező hajadonlánya. Az atya, illetve após, mint afféle isten-kegyelméből-való kereskedő, többízben is megpengette vejem-uram előtt a témát: „miszerint" igen hasznos és igen üdvös lenne a két cég, mármint a tyúkfarm és a baromfikereskedés egyesítése, Bimbula Károly azonban állhatatos maradt és „oda-nyilatkozott", hogy az ő hivatásához mindenekelőtt nyugalom kell és egyébként se arra született, hogy „a kereskedőélet izgalmaival ölje az idegeit".

Ám változnak az idők s változnak benne az emberek is!

Mihelyst megalakultak és különös természetüknél fogva osztódás útján szaporodni kezdtek az NV-k és ÉRT-ek, Bimbula Károlyról is kiderült, hogy voltaképpen pályát tévesztett ember. Mint szimpla fölvásárló kezdte, egy másik vállalatnál mint részlegvezető folytatta, majd kis időre megállapodott egy harmadik helyen, mint főnökhelyettes.

Már a puszta felsorolásból is bizonyára gyanítható, hogy Bimbula kartársban valami különös, eleddig szunnyadó értéknek kellett rejtőznie, különben nem lépkedhetett volna ilyen viharos tempóban fölfelé a hivatali létrán. Aminthogy volt is benne érték, méghozzá nem is kicsi. Legyen rá tanuság a CSERNEVÁL kigondolása és tűzön-vízen keresztül való „meglétesítése".

A dolog úgy történt, hogy Bimbula kartárs, mint a CSIRNEVÁL (Csirkebegyüjtő Nemzeti Vállalat) főnökhelyettese egyízben az éppen behozott „anyag" szemléletében volt elmerülve. A telep sarkában, drótkerítés mögött kapirgált, káricsált, tollászkodott és berzenkedett az „anyag", közönséges nyelven szólva a baromfi. Szép, rezgőfényű tavaszi nap volt, erősen fújt a szél, egy-egy rohamra tapsikolva verődött össze az eperfák lombja.

S ekkor, e különös, mondhatni ihletett pillanatában az életnek, Bimbula kartárs meglátta, hogy az eperfáról a földre koppan vagy három cserebogár.

Huss! A tyúkok össze, egyetlen bolyhos, csupa-nyüzsgés rakásba. Toll száll, por kavarog, kavicsok röpködnek. Még egy szempillantás — és volt nincs cserebogár.

— Te jó isten! — állt belé a vérmes, telezsákforma Bimbula kartársba a döbbenet. — Micsoda értékei mennek veszendőbe a népgazdaságnak!

Mert igaz is! Mikor ő tyúkot tenyésztett, hányszor, de hányszor adott cserebogarat élve is, forrázva is a kedves szárnyasoknak. Ami akkor kicsiben ment, miért ne mehetne most nagyban? Amúgy is gond az „anyag" jóltartása a vágásig, illetve a továbbszállításig. Mi lenne, ha . . . ha tárolni, s hozzá *tartósan* lehetne tárolni a cserebogarat?

S a rejtett érték, Bimbula kartárs fantáziája meglódult, majd a kezdeti zökkenők után száguldani kezdett, mint a gyorsvonat.

S még ha csupán a fantáziája száguldott volna?! De este, amikor magára maradt, amikor agyláza lohadt már kissé, érett ésszel, minden lehetőséget latra téve, javaslatot dolgozott ki a cserebogár (Melontha vulgaris) *porítására.* (Ha van porított tojás, miért ne lehetne porított cserebogár is. Nem igaz?)

De lássuk a medvét, vagyis a történet velejét, amiért Bimbula Károly kartárs és elmeszülötte, a közben életre szólított CSERNEVÁL méltónak mutatkozott a megörökítésre.

Mit tesz egy fantáziadús, talpraesett organizátor, aki álmait megvalósulva látja a méltányosságból, jólmegérdemelten, a magateremtette vállalat élére került? Világos, hogy versenyt kezdeményez, párviadalra hívja ki a már régebben létesített, tőzsgyökeres nemzeti vállalatokat.

Ezt tette Bimbula kartárs is s a vállalat viharos fejlesztésével, valamint helyettese és harcostársa: Fess Lajos buzgalmából, aki hajdan számvevő őrmesterként működött a Hiradó Iskolán, oly magasra tornásztatta fel eredményei százalékját, hogy küzdőtársai, a törzsökös nemzeti vállalatok győztesnek ismerték el s határnapot tűztek ki a versenydíj: vagyis a közösen összeadott száz darab százforintos ünnepélyes átnyujtására.

S itt lép a történetbe Bimbuláné, született Pupp Karolina.

Ki volt, mi volt, milyen szerepet vitt hajdan egy tyúktenyésztő neje Ökrösd nagyközségben? Sajnos, nem olyat, amilyenre adottságainál fogva alkalmas lett volna.

Ugyanis, ha tegyük föl, zászlóanya kellett az önkéntes tűzoltóegylet számára, esetleg háznagynő a Szent Ágnes leány-club erkölcseinek vigyázására, hiába volt alkalmas mindkét posztra Bimbuláné, Pupp Karolina, a rántottcsirkés estebédeket is hiába rendezte az egyesület vezetőségét megnyerendő, a dicsőség mindig és csakis a főbíró nejét illette, pedig annak nem volt se megjelenése, se kellő szótehetsége a reprezentálásra.

Igy állván az ügyek, csoda-e, ha a demokrácia jöttén Bimbuláné, Pupp Karolina úgy érezte, hogy végre-valahára az ő ideje is eljött. Noszogatta, tüzelte, se éjjel, se nappal nem hagyta békén a férjét. Másszóval neki is megvolt a maga része abban, hogy Bimbula kartárs oly viharos tempóban haladt fölfelé a hivatali létrán.

Hát még mikor a CSERNEVÁL igazgatója lett s ráadásul a vállalatok közötti versenyt is megnyerte!

A nagy hírre Bimbuláné, Pupp Karolina elsőnek is a piacot vette a nyakába, hogy hősét, kedves Karcsikáját fiatal, gyengehúsú kacsával lepje meg. Ily alkalmakkor Figura bácsi, a CSERNEVÁL élemedett portása hurcolta utána a szatyrot s a kofáknak „tudomására lett adva", hogy Bimbuláné, Pupp Karolinát „elnökasszony"-nak illik szólítani.

Miután a kacsa tepsibe került s a gondos háziasszony kioktatta a háztartási alkalmazottat, hogy mikor, mennyi vörösbort loccsantson a pecsenyére, Bimbuláné, Pupp karolina a tizenhatezer forintos hálószobába vette be magát. Besötétített, kigyujtotta a hangulatlámpát, föltette a kávét s lanyha, „dekadens" mozdulattal omolván el a párnákkal megpúpozott sarokrekamién, gondolataiba mélyedt.

Mit tegyen, mivel érje el, hogy Ökrösd nagyközség apáról fiúra emlegesse Bimbula Károly győzelmét, illetve a versenydíj ünnepélyes átadásának pillanatát?

Először is, s ez legyen a döntő fordulat: nyilvánossá kell tenni az átadási ünnepséget. Ehhez viszont helyiség kell, méghozzá Ökrösd nagyközség legtágasabb helyisége, vagyis a kultúrterem, a Korona szálló hajdani bálozóterme.

Szóval helyiség már van, illetve lesz, jöhet maga az ünnepség, az átadás mikéntje. A beszéd, az üdvözlés nem probléma, azt remekbe írja Fess Lajos, áldott-jó Karcsikám jobbkeze és helyettese. A zenekíséret szintén „nem képez" akadályt. Ötszáz forint és egy hordó sör ellenében a helybeli fúvószenekar bármikor elfújja a legdivatosabb indulókat. S ezzel vége is, illetve . . . hogy lenne, hogy lehetne vége?! Valami más is kell, valami új . . . Istenkém, de mi?

S a pillanat, ami most következett, hasonló volt a férj: Bimbula Károly életének ama pillanatához, mikor agyában a cserebogár-poritás megfogant.

Bimbuláné, Pupp Karolina ugyanis nagy-nagy töprengésében végigjártatta szemét a szobában s tekintete egy sajátkészítésű tűpárnán állt meg, melynek hátlapjába ifjúsága ábrándjait hímezte bele még annakidején. A tűpárna fődísze egy fénykép volt, még hozzá Ramon Novarro filmszínész képe, aki a Ben-Húr című némafilmben oly könynyeztető-szépen „hozta ki" a daliás fiú hősiességét és megtérését.

Különösen az a jelenet volt megható és felemelő a filmben (istenkém, mintha csak tegnap pergették volna Stux Gida hajdani lovastiszt és zongoratanár kísérete mellett), amikor Ben-Hur legyőzte a Messala nevű rómait a kocsiversenyben s az aréna tapsai mellett büszke homlokát babérkoszorúval ékesítette a rendezőség . . . Beh szép, beh felemelő lenne, ha ez a szokás ma is divatozna! Ha Bimbula Károly fejét is . . .

Itt Bimbuláné, Pupp Karolina megállt az ábrándozásban, mert maga is visszariadt önnön vakmerőségétől. Hogyisne! Koszorú és Bimbula Károly! Az ilyesfajta kitüntetést minden bizonynyal a „személyi kultusz" káros kinövésének minősítenék ellenségei! Hát akkor? . . . Nem, mégsincs veszve semmi! Ahogy az ember visszaemlékszik, nem csupán babérkoszorú, de pálmaág is szerepelt a filmben. Azt kapott a második helyezett. Ha tehát szerények maradunk s pálmaággal is megelégszünk, mentve az ünnepélyesség s a „személyi kultusz" gyanújának még csak az árnyéka se érheti imádott Karcsikámat.

S a tervet, Bimbuláné Pupp Karolina újszerű tervét, azonnal tett követte!

Az agilis, klasszikus műveltségű elnökasszony férje helyetteséért, Fess Lajosért futtatta a háztartási alkalmazottat, majd beavatván titkába az elragadtatott, örömében nagyokat cuppantó helyettest, azzal bízta meg, hogy törik-szakad, de kerítsen pálmaágat". Karcsikámnak viszont, Lajoskám, aranyom, egy szót se! Esküdjön meg, tegye szívére a kezét! Köszönöm! Számítok a diszkréciójára!"

Szegény helyettes! Szegény pálmakutató Fess Lajos! Nem tudta, mit tesz, milyen áldozatot vállal, amikor megígérte, hogy törik-szakad, de előteremti a győzelem ágát. Egy kaszárnya-szemle izgalma (pedig abban volt része elég számvevő-őrmester korában) semmi ahhoz az izgalomhoz képest, amit többnapos kutatása közben kiállt. S végül is mi derült ki? Az, hogy Ökrösd nagyközségben nincs pálma! Azaz, hogy van, még hozzá két jólmegtermett példány, ott áll a Korona szálló előcsarnokában, csakhogy annak mindkettőnek „ne nyúlj hozzám" a neve.

Miért? Ki az a lelketlen, az a merev, az a haladást gátló személy, aki nem érti az idők szavát s egyetlen, alig harminc centiméteres pálmaágat is sajnál a vállalatok közötti verseny rendelkezésére bocsátani?

Ki más, mint Sétáló Ferenc, a Korona szálló üzemvezetője.

Legalább is így tudta Fess Lajos, mi azonban elárulhatjuk, hogy a Sétáló-féle merev magatartás nem önmagától létezett. Sugalmazták! Krüg „úr", a régi tulajdonos volt benne a bűnös, hogy a CSERNEVÁL pálmaágigénylése kurtán-furcsán visszautasíttatott. Csak az a különös, hogy nem maradiságból, nem is ellenséges szándékból, hanem éberség folytán, a kötelező takarékosság s a nemzeti vagyon megóvása eredményeként.

Ennek megértéséhez viszont, ha dióhéjban is, de ismernünk kell a kapcsolatot, mely Sétáló Ferenc üzemvezetőt Krüg „úr"-hoz, a régi tulajdonoshoz fűzte. Régi e kapcsolat, még abból az időből való, amikor Sétáló kartárs előbb kiuftónak, majd pincérnek szegődött a Krüg-féle „Korona szálló-étterem és vendéglő"-höz. Akkor ő volt alul s Krüg „úr" felül, ma viszont fordított a helyzet. Sétáló kartárs üzemvezető, Krüg „úr" pedig a saját, hajdani szállójában csapos. Viszonyuk azonban baráti, sőt, azt is mondhatnók: atya-fiúi viszony. Nincs olyan kérdés, amelyben Sétáló kartárs ne folyamodna Krüg „úr"-hoz, mint a nehezen megszerezhető szakértelem kipróbált kútfejéhez. S Krüg „úr" fogja a problémát, latra teszi, megrágja, majd figyelembe véve az esetleges szempontokat, véleményt nyilvánít.

Igy történt ez a mi esetünkben, vagyis a pálmaágigénylés alkalmával is.

— Hm, szóval ág kellene, ágacska, Ferikám — könyökölt a söntés pultjára az oroszlánysörényű, rozmárbajszú Krüg „úr". — Mondhatom, fogas egy kérdés, igen-igen fogas. Mert nézzed csak, Feri. Ha régen, ha akkor kérik, amikor a pálmák az én tulajdonomat képezték, legfeljebb azon tünődtem volna, hogy melyik ágat vágjam le. Mert a pálma kényes. A legkisebb karcolást is hamar megsínyli. Szóval régen, ha vigyázva is, de ment volna a dolog. De máma? Máma, Ferikém, a pálma leltári tárgy, nemzeti vagyon, aki csak hozzányúl is, a törvénnyel gyűlik meg a baja. Ennek folytán azt ajánlom, udvariasan bár, de utasítsd vissza az igénylést. Mondd azt, hogy sajnálod, de nincs puvoárod a pálma megcsonkításához. Ha pedig értetlenkednek, ha a döntésedbe nem nyugosznak bele, mondd azt, hogy forduljanak az üggyel megyei, illetve országos központunkhoz. Ha onnan utasítást kapsz, készséggel, az udvariassági verseny szellemében állsz a CSERNEVÁL rendelkezésére.

Igy és ezt nyilatkozta Krüg „úr", így indult meg a levél-lavina, mely kezdetben a CSERNEVÁL és a Korona-szálló, majd a CSERNEVÁL és Sétáló Ferenc fölöttesei között görgött oda meg vissza. S hozzá nem a posta útján, hanem küldöncök és az ügy sürgősségére való tekintettel bérautók többszöri igénybevételével. Hogy mibe került, azt ne kutassuk. Azt se vegyük számba, hány csillapító Karil-tablettát fogyasztott el a kiállott izgalmak következtében Bimbuláné Pupp Karolina. Inkább annak örvendezzünk, hogy az igaz ügy, bár huza-vona árán, de mégis csak diadalmaskodott, s a nagy nap hajnalán boldogan jelenthette Fess Lajos széplelkű megbízójának: „Győztünk, elnökasszony. Hozom a pálmát!"

S hozta is, percnyi pontossággal, az ünnepség megfelelő pillanatában, de hogyan?

Zengett a vadászkürt, a győzelmi indulót áriázta, s mert e műsorszám nem szerepelt az ünnepség kinyomtatott rendjén, összesúgott az elnökségi asztal s moraj kélt a nézők meglepett soraiban. Egyedül, mint ihletett szerző, mint az „újtípusú" díjkiosztás megteremtője, Bimbuláné Pupp Karolina ült mosolyogva, karbatett kézzel a díszszékben, az első sor közepén. Azt mondta a mosolya, azt üzente repeső tekintete az emelvényre, imádott Karcsikájának: „Most jön, ami még nem volt. Most következik Bimbula Károly megdicsőülése!"

Tam-ta-tam-ta-tááá! Tam-ta-tam-ta-tááá!

A vadászkürt áriája föl, a magas egekbe szárnyalt, dördült a dob, csengett a cintányér s a zene e viharzó, sziveket reszkettető áradásában szétcsapódott a kultúrterem szárnyas ajtaja s térdig érő hálóingben, piros lakk-övvel a derekán, szalaggal szorítva le rakoncátlan haját, Fess Lajos lejtett be, mintha csak most lépett volna ki a római régiségtankönyvből. S a nyomában? A nyomában pedig, ugyancsak hálóingben, övvel, de fejszalag nélkül, ott nyögött, ott lihegett Ökrösd nagyközség négy legmarkosabb hivatalsegédje, akiket kellő prémium és különdíj fejében az ünnepélyes aktus céljaira más vállalatoktól kért kölcsön Fess Lajos.

Hogyan? Oly nehéz volt a harminc centis pálmaág, hogy négy bikaerős férfiú is csak nyögve cipelhette? Ugyan kérem, ilyet még föltételezni is kész nevetség. A négy, ókori rabszolgának öltözött hivatalsegéd nem a megbeszélt pálmaágat hozta, hanem egy gondosan dekorált, krepp-papírral beborított saroglyán m a g á t a z e g y i k p á l m a f á t.

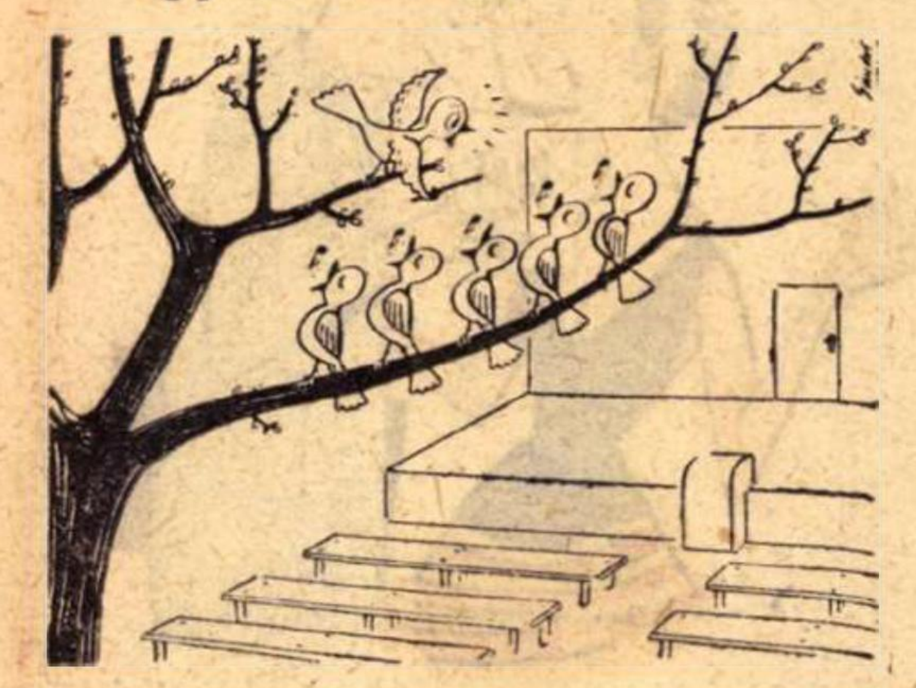
A zene elhalt, a terem elhűlt, Bimbuláné Pupp Karolina az iszonyattól a földre ájult. Csupán Fess Lajos őrizte meg hidegvérét s kecses, tükör előtt betanult mozdulattal a pálmára mutatva, stentori hangon elordította magát: „Győztél, kartársunk! Illessen hát a győzelem ága!"

A többire, ami ezután történt, borítsunk fátylat. A kudarcon még akkor se illik nevetni, ha pogány kedvet érezne hozzá az ember. Fogadjuk el inkább Fess Lajos mosakodását, aki az izgalmak csillapultán így kesergett az ágynak dőlt, vizesruhába bónyált Bimbuláné Pupp Karolinának:

— Esküszöm, elnökasszony csakis a fölöttes hatóság a hibás. Csonkítást nem, csupán kölcsönadást engedélyezett. Egyrészt, mert a pálma leltári tárgy, másrészt mert hiába húnyna esetleg szemet, nincsen szabványa a pálmaág ellenértékének kialakulására.

KULTURFRONT

Egy szabadtéri színpadon

— Próbáljunk, daltársak, amíg a rossz idő tart... aztán jönnek a hivatásosok...

Féltékeny cica

— Mit bámulsz, Frici? Jössz azonnal?...

Jön a meleg

— Ugy örülök! Végre letehetem a felöltőm, napozhatok és jegyet kapok a Pygmalionhoz...

Megtörtént!

Május elsején nagysikerű műsort adott a szigeti szabadtéri szinpadon az Operaház művészegyüttese. A közönség zsúfolásig megtöltötte a nézőteret és a kissé késve érkező fiatal humoristának már nem jutott jegy. Jobb híján odaállt ő is „potyázni" a kerítés mellé. — S midőn a konferanszié bejelentette, hogy Barinkay belépője következik a Cigánybáróból — rezignáltan felsóhajtott: Irigylem ezt a Barinkayt. Van belépője!

Könyvtárak munkásai közt

Az a baj...

A könyv holt anyag, belbecse ha van
az ő számára az is halva van.
Polcok közt forog s ragyog, mint arany
a könyv gerincén, de nem az a baj.
Az a baj: arcán nem a szégyen ég,
hogy nem ismeri Petőfi nevét.
Nem a nép küldte: férje: a tanács,
s tanácstalan maradt mindenki más.

A 15 éves könyvtáros lány

Falujának nincs neve, neki se,
nem lát ide a miniszter szeme.
Tolsztoj meg Móricz tudja csak talán,
hogy mit tesz értük a tolcsvai lány.
Könyvvel ostromolja a sziveket,
s mi győzne itt más, ha nem szeretet:
korcs agyvelőt, bibliás szemeket
hályogtól megfosztani: az a tett.
Őrizze neved ez a krónika
tizenötéves kis Veronika.

A kitüntetett

Szegény Kazinczy, hogyha látná,
levelet irna, megcsodálná,
hogy terjed a szép, igaz beszéd,
mikor kinyitod a nép szívét:
hogy lásson a Viharsarok,
s olvassanak a pásztorok.

Vitatkozz!

Vitatkozzál, fend élesre agyad,
ésszel biztositod hatalmadat.
Nincsen tudomány, mit nem értenél,
az agyvelő az egekig felér.
Mind elpusztul a sok könyvtári moly,
ha érveléssel s jól vitatkozol.

Mátyás Ferenc

Kerthelyiségben

Sűrű fasor fölött kis csillagok
villognak vígan telő holdra fel,
a kertben párzó macska sír, nyafog —
dehogy! a híres dizőz énekel.
Dobogón áll, külön táncol farával,
hízásnak indult puha melle reng,
kínálja magát érzelgős dalával
s buja szeme nyugtalanul kereng.

A kertben üldögélek kedvesemmel,
egymás felé sodródó szerelemmel
ölelem vállát — de nyávogva kezdi
énekét a dizőz és elfelejti
már nyelvem a szerelmes szavakat
s szívemben csupán üresség marad.

Hajnal Gábor

S. MARSAK:

Ballada egy amerikai árváról

Jackynek gondtelt a papája.
Polcáról egy nap mind kihányja
Veszélyes könyvek garmadáját.
Begyujtja sürgősen a kályhát,
Elégeti Mark Twaint, Dumast,
Tolsztojt, Maupassant-t és Zolát,
Balzacból szintén semmi más
Nem marad, csak egy kis rakás
Hamu...
Egy könyvtár lett így por s hamu.
De vigaszul s vigasztalásnak
Képesujságot ad magzatának,
Százával. Vad hastáncosnőkről,
Gyilkosokról, hasfelmetszőkről,
Kalózfiakról, banditákról
S csudálatos gangsztercsatákról...

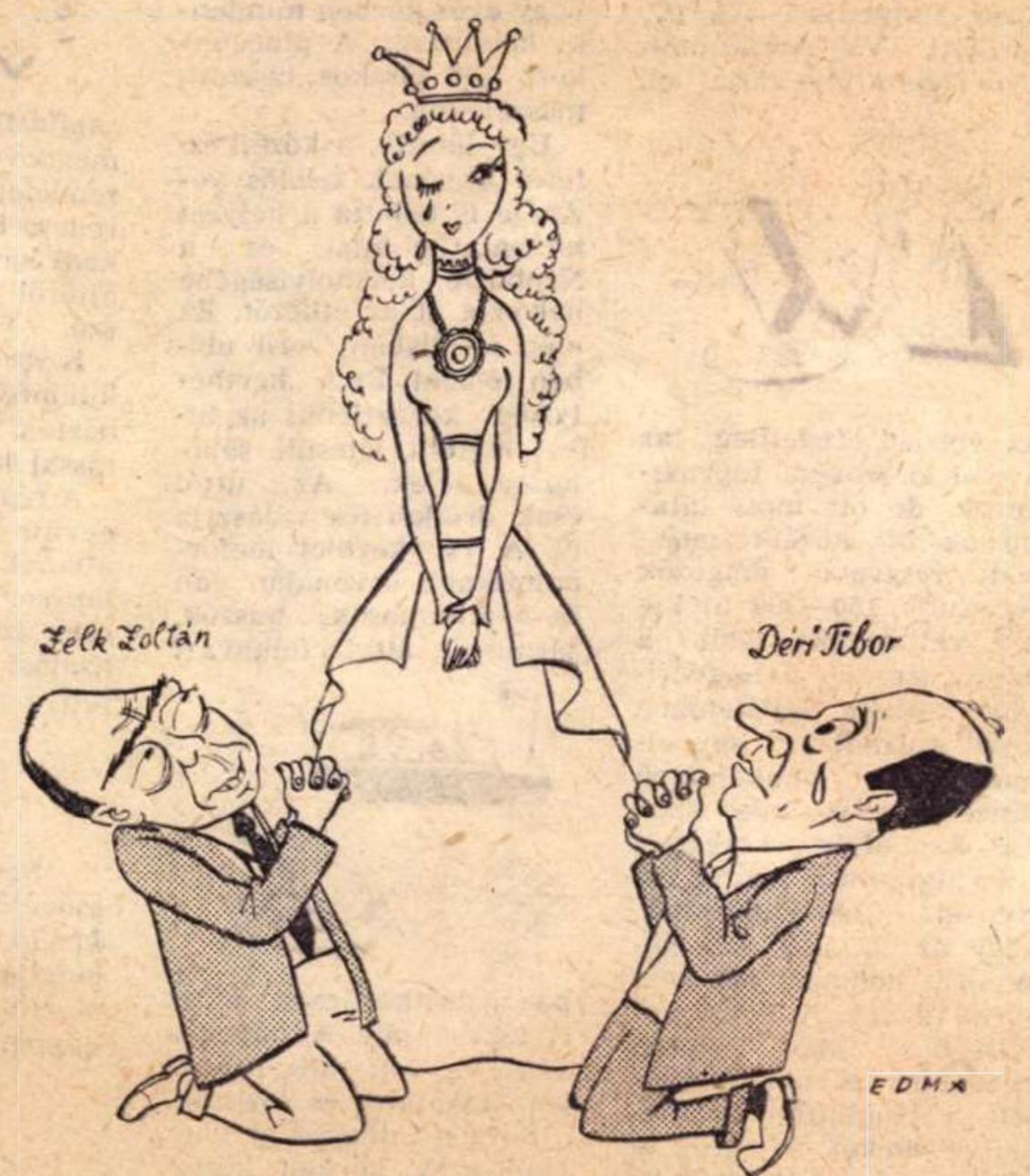
Jack falta őket reggel-este
S hogy kész lett velük: célbavette
S lelőtte apját, mellé anyját,
Aztán leszúrta bácsikáját,
Nénikéjét is... s utoljára
Igy lett belőle
Jack, az árva.

(Fordította Madarász Emil)

Látogatás a mesebeli királykisasszonynál,

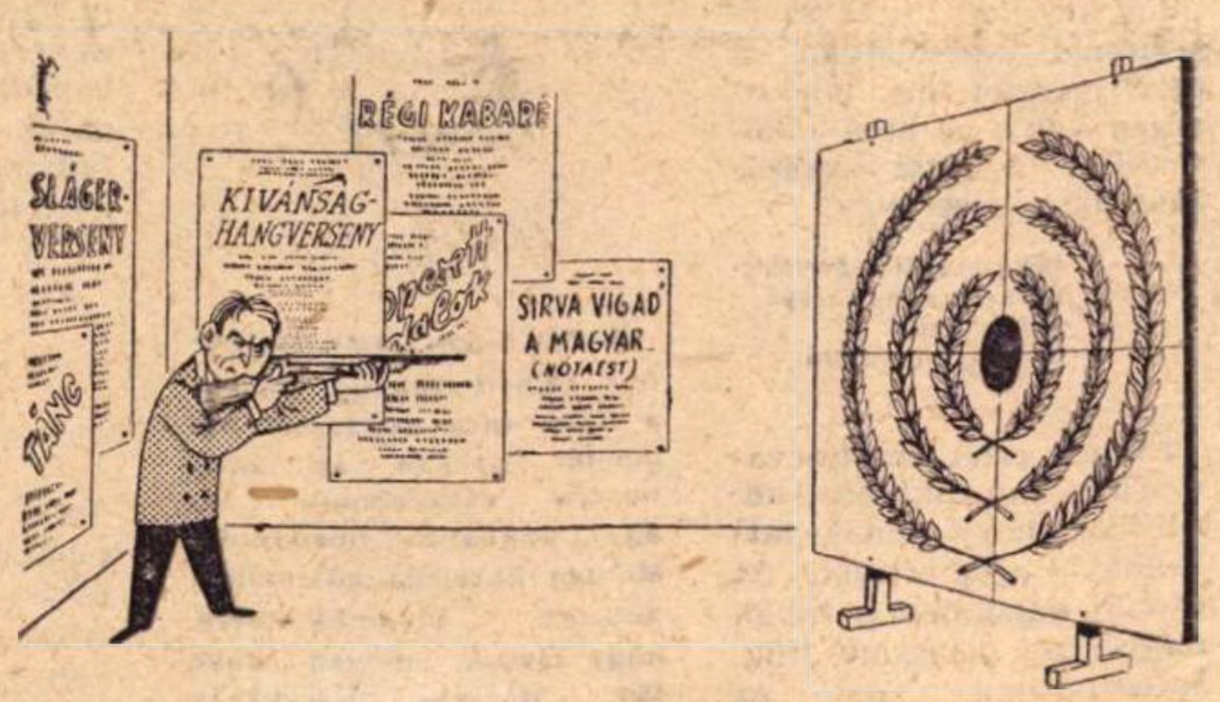
aki egyik szemével sír, a másikkal nevet

(Motto: Folyik az irodalmi vita, hogy „szabad-e a költőnek sirnia"?)

— Árulja el, kedves kisasszony, hogy lehet ezt ilyen praktikusan csinálni?

Egy rossz kultúrvezető

avagy: aki egyéni babérokra szokott vadászni...

Tavasz a Balatonban

— Jaj, de rosszul csókolsz, Pontyika, legfőbb ideje, hogy megnézd az Akvárium című filmet...

Le a bürokráciával!

JÓ ÉTVÁGYAT!

(A IV. kerületi VV figyelmébe!)

Újpesten, a IV. kerületben, a dolgozók étkeztetését — ha a vállalatnak nincs konyhája — a IV. kerületi VV Árpád-úton lévő Népbüfféje látja el.

Az ebédet eredetileg az Árpád-sörözőben fogyasztottuk, de ott most tataroznak. Mi, közétkeztetésben részvevő dolgozók (számunk 150—200 fő között váltakozik), ettől a naptól kezdve a Ságvári-kultúrotthon épületében levő „ebédlőben" egy elhanyagolt, bunkerszerű pincében étkeztünk. Piszkos kapualjon keresztül még piszkosabb lejárat vezet oda. Megállapítottuk, hogy az „étkező" két helyiségét hónapok óta nem súrolták fel. A belső helyiségben, ahol szintén ebédelnek és amely mellett a Népbüfféből áthozott ebédeket melegítik, a padló egy részét ismeretlen okból felszedték.

Ezen a földes részen gyüjtik össze a helyiség minden szemetét. De ez még semmi! Az ebédlőben gyakran olyan füst van, hogy evés közben mindenki könnyezik. A pince-étkező fala piszkos, beázott, meszeletlen.

Úgy látszik, a közétkeztetés ügyének felelős vezetője is belátta a helyzet tarthatatlanságát és a Népbüffé kerthelyiségébe helyezte át az étkezőt. Ez még áprilisban, zord időben történt. Ez a „kerthelyiség" közvetlenül az úttest mellett létesült salakozott telek. Az úttól csak drótkerítés választja el. A IV. kerület legforgalmasabb útvonalán van és a villamosok, buszok, járművek által felkavart

por a drótkerítésen át az ételekre száll. A változás tehát az volt, hogy most port nyeltünk és fáztunk.

Sürgős intézkedést kérünk a IV. kerületi közétkeztetés ügyében!

Konkoly Béla
IV., Bajcsy Zs.-u. 8.

Ludas Matyi elintézte

A Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár által készített rossz szerszámmal kapcsolatban a gyár ígéretet tett: felelősségre vonja a hiba elkövetőjét. A rossz szerszámot már kicserélték.

Békéscsabai Sertéstenyésztő orosi telepe. Misik Lajos üzemegységvezető

„Egész estét betöltő vacsora" című cikkükre közöljük, hogy annak tartalmával egyetértünk. Az utóbbi napokban a hibák nagyrészét megszüntettük. Intézkedtünk, hogy az étlap ne dísz legyen, hanem valóban biztosítsuk vendégeink számára a bőségesebb választékot.

Repr. Vendéglátóip. Ig. Venesz József

Közbenjárásukra a nekem jogosan járó munkabéremet hiánytalanul megkaptam. Köszönöm!

Marlos Attila Békés

A komáromi II. számú Mélyépítő Vállalattól pénzjárandóságomat hiánytalanul megkaptam. Köszönöm a Ludasnak, hogy amit én több mint egyévi fáradozásommal nem tudtam elérni, azt néhány nap alatt elintézte.

Maslis Péter, gépész Esztergomtábor

Kedves Ludas, szövetkezetünk a régen kért telefonkészüléket megkapta. Köszönjük.

XXII. ker. Cipőjav. és Készítő KTSZ

Amikor az esőt öntözik...

A napokban este kilenc óra tájban zuhogó esőben a Nádor-utca és József nádor-tér sarkán az autóbuszra várakoztunk és egy kapualjba húzódtunk. Minden közeledő autómotorzúgásra kikandikáltunk, hogy lássuk, milyen busz jön. Hosszas várakozás után erőteljes motorberregést hallottunk. Az Engels-tér felől egy hatalmas gépkocsi körvonalai bukkantak fel. Mikor közelebb jött, meglepődve láttuk, hogy öntözőautó. Az orrából hatalmas sugárban fröcskölte a vizet.

Köztisztasági ügyekben laikus vagyok, de annyit azért tudok, hogy zuhogó esőben semmi értelme sincs az utcalocsolásnak.

Heitz Zsuzsa
Bp. XII., Böszörményi-út 44.

„Nyílászáró faszerkezet"

A nyelvújítás érdekes példájával találkoztam a napokban a „Magyar Közlöny" 1954 február 28-i száma 81. oldalán. A 12. §. 2. pontjában két régi és közismert magyar szó: *„ajtó" és „ablak"* helyett

„nyílástzáró faszerkezet" megnevezést használ a rendelet szövegezője. Szerencse hogy a gyengébbek kedvéért oda írta, hogy ajtóról és ablakról van szó.

Kissé elgondolkodtam és különféle gondolatok cikáztak agyamban az újítással kapcsolatban.

A régi ajtó-ablak szavak együtt 9 (kilenc) betűből állanak, az új elnevezés 22 (huszonkettő) betűből áll, ezek szerint nem racionalizálási szándékkal született a nyelvújítás.

Nyílástzáró faszerkezet csak ajtó és ablak lehet? A fahordó dugójára gondoltam, hogy vele mi lesz, végeredményben ő is zárja a nyílást és még fából is van. Azzal nyugtattam meg magam, hogy határeset mindenütt van.

Mennyivel egyszerűbb lesz ezután „csukd be az ajtót mert cug van" helyett azt mondani: „hozd működésbe a nyílástzáró faszerkezetet, hogy megszűnjön a levegő áramlása"

Az újítás alapján néhány magyar nótának a szövege is módosulna. Lássunk egy szép példát: „Rácsos kapu, rácsos nyílástzáró faszerkezet, én már téged itten hagylak"

Bokor Béla
Közp. Stat. Hiv.

Drága, kicsi kendőm...

Szép fejkendőt vásároltam az abonyi földművesszövetkezeti boltban. A kendő 89 forintba került. Jó kendő — mondotta a boltos, — egy darabig nem lesz gondja fejkendőre. Ha olyan jó, mint amilyen szép, — mondtam én — akkor meg leszek vele elégedve. Két nappal később megeredt az eső. Az új kendővel bekö-

töttem a fejem, hogy a hajam meg ne ázzék. Tíz perccel később véletlenül tükörbe néztem és amikor megláttam a kendőt, meghökkentem. Színei összefolytak és olyan foltos lett, mintha a tehén szájából vettem volna ki. Nemhiába mondják, hogy a májusi eső aranyat ér, nekem is 89 forintot mosott le a fejemről. Ezt a szétkenődött rongydarabot ugyanis már nem lehet használni. Helyes lenne,, ha ebben az ügyben vizsgálat indulna és megállapitanák, hogy kik voltak azok a „meósok", akik ezt a kendőt jónak minősitették.

Terék Antalné
Abony, Eötvös-u 8.

A szelep bosszúja...

Az idő megjavult és elhatároztam, hogy kerékpáron fogok munkahelyemre járni. Ezt annál is könnyebben megtehettem, mert kerékpárom már volt, csak belső gumi és szelep hiányzott belőle. Ezt is hamar beszereztem a mosonmagyaróvári VASÉRT-boltban. Hazaérve beszereltem a gumit és elkezdtem pumpalni a levegőt. De minden igyekezetem hiábavalónak bizonyult, mert a levegő sehogy sem akarta megtalálni a gumiba vezető utat. Rossz a pumpám, — gondoltam és elkértem kartársam kerékpárpumpáját. Újra nekiestem a munkának. De ez a pumpa sem tudott csodát tenni: a levegőt nem juttatta a tömlőbe. Most már a szelep gumijára kezdtem gyanakodni és kicseréltem. Utána váltott pumpával újra elkezdtem nyomni bele a levegőt. Megint nem ment... Kivettem a vadonatúj szelepet és kerestem a hibát. Végre megtaláltam... A szelepet elfelejtették végigfúrni a gyárban...

Nézzék meg a szelepeket és — selejtezzék ki a selejtet.

Lakatos János,
a Mosonmagyaróvári Timföld dolgozója

Eheti találóskérdésünk

— Mi ez: kettős zacskóban árulják, három pötty van benne, az van ráírva: hogy „Nana!" és 3.50 Ft-ba kerül?

— Petuniamag a Kertimag Vállalat csomagolásában.

EGY PONTY LEVELE A BÜROKRÁCIÁRÓL

A Csillag-halásztanyán dolgozom, a Bajcsy-Zsilinszky-úton, pontyi minőségben. Munkámban jó eredményeket értem el — jelenleg már majdnem négy kiló vagyok, — ezért feljogositottnak érzem magam arra, hogy néhány problémát felvessek a bürokráciával kapcsolatban. Munkahelyem a vendéglő kirakatában, egy nagy akváriumban van és innen sok mindent megfigyelek. Például délután, úgy öt óra után, bejön egy vendég, szemén csillog az irántunk érzett rajongás, ezt meg tudom állapitani, ebben szakhal vagyok.

Kéri az étlapot. A pincér gyorsan kihúzza az összes halételt, majd odaadja az étlapot. A vendég arca csalódottá válik:

— Nincs hal? Itt a halásztanyán? Sem halászlé, sem harcsa?

— Nincs kérem — válaszolja szigorúan a pincér — ilyenkor már kevés a hal. Ivás van, kérem.

Forr bennem a halvér, szeretném odakiáltani a vendégnek: nézzen ide! Huszadmagammal úszkálok a vízben és a pincér azt meri mondani, hogy nincs hal! De látom, már a vendég is észrevesz bennünket, mert felénk bök.

— Ja kérem, — tárja szét karját a pincér — este majd lesz hal.

— És most miért nincs?

— Igy van beütemezve.

Mégiscsak furcsa, hogy bennünket, balatoni halakat úgy kezeljenek, mint valami aktát! Még hogy be vagyunk ütemezve! A vendég lemondóan halmajonézt kér, de erre is csak elutasitó választ kap.

Mellettünk a falon egy nagy átvilágitott tábla hirdeti, hogy milyen hasz-

nos tagjai vagyunk a társadalomnak: „Ételkülönlegességeink; haltoros, halfatányéros, finom korhelyhalászlé, töltött-csuka, fogas-szelet sörbundában" és így tovább. A közelben másik táblát is olvastam: „A fogason elhelyezett tárgyakért felelősséget nem vállalok". Képmutatás! A medencében elhelyezett fogasokért talán vállalnak itt felelősséget?!

Talán arról van szó, hogy este drágábbak vagyunk 2—3 forinttal —

a zene miatt? Hiszen gyermekkorunkban sem kergettek minket a Tihanyi-félsziget körül, ha nem hegedűszóra ettek meg.

Remélem, akad végre egy vendég, aki megírja mindezt a Ludas Matyinak.

Akadt:

Földi Iván

Az érdekeltek hozzászólnak

Az „Uj Komló" című lapban megjelent sakkversenybeszámolót a komlóiak írták. Hogy az mégis nevemben jelent meg, az annak tudható be, hogy én egy a cikkben előforduló játszmát elemeztem. Szakvéleményt adtam a verseny részvevőiről — magam kivételével. Nevemet a játszmaelemzés alatt kellett volna hozni és nem a tudósítás egésze alatt. Igen helytelenül járt el az „Uj Komló" szerkesztősége, hogy a rólam szóló rész alatt, amelyet természetesen nem én írtam — az én nevemet tüntette fel.

Hajtún József sakkmester

Ötletes újítási sorozat az Annavölgyi-bánya étkezdéjében

Kétszáz étkezőre hat bögre jut.

Mindenki úgy segít magán, ahogy tud...

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda. Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 350,000